R.L. STINE

16

Goosebumps®

Cărțile care îți dau fiori

TERIBILUL OM DE ZĂPADĂ DIN PASADENA

R.L. STINE

GOOSEBUMPS
Cărţile care îţi dau fiori

TERIBILUL OM DE ZĂPADĂ DIN PASADENA

Traducere de MIHAELA I. PAPA

CUPRINS

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28

Capitolul 1

Toată viaţa mi-am dorit să văd zăpadă.

Numele meu e Jordan Blake. În toţi cei 12 ani ai mei nu am cunoscut decât soare, nisip şi dezinfectant. N-am simţit niciodată frigul, *niciodată,* asta dacă nu pui la socoteală aerul condiţionat din super-marketuri. Şi nu-l pun la socoteală. În super-marketuri nu ninge.

Vreau să spun că n-am simţit niciodată frigul, înainte de marea aventură.

Unii oameni spun că eu sunt un norocos pentru că locuiesc în Pasadena, California, unde e tot timpul cald şi soare. E bine, dar dacă n-ai văzut niciodată aşa ceva, zăpada ţi se pare ceva dintr-un film science-fiction.

Fulgi pufoşi de apă îngheţată care cad din cer? Se adună pe pământ şi poţi să faci cazemate şi oameni de zăpadă, şi bulgări? Trebuie să recunoşti că sună ciudat.

Într-o zi mi s-a împlinit dorinţa. Am văzut, în sfârşit, zăpadă. Şi era chiar mai ciudată decât îmi închipuisem.

Mult mai ciudată.

— Fiţi atenţi, copii. O să fie interesant.

Faţa tatălui meu strălucea în lumina roşie din camera obscură. Eu şi sora mea Nicole îl urmăream developând un film. Cu ajutorul unei pensete, a cufundat o hârtie specială într-o substanţă chimică.

Dintotdeauna l-am urmărit pe tata developând filme. E fotograf profesionist. Dar nu l-am mai văzut niciodată aşa de entuziasmat în legătură cu nişte poze – şi asta spune mult.

Tata fotografiază peisaje din natură. De fapt, tata fotografiază *orice!*

Nu se opreşte din fotografiat. Mama sune că, odată, când eram bebeluş, l-am văzut pe tata şi am început să plâng. Nu l-am recunoscut fără aparatul de fotografiat în faţa lui. Credeam că are un obiectiv în loc de nas!

Casa noastră e plină de poze jenante cu mine: eu în scutece prea largi, eu cu faţa plină de mâncare, eu plângând după ce mă julisem la genunchi, eu lovind-o pe sora mea…

În fine, tata tocmai s-a întors dintr-o călătorie la Grand Tetons. Aşa se numeşte un lanţ muntos din statul Wyoming şi care face parte din Munţii Stâncoşi. Vorbea întruna despre

pozele pe care le făcuse acolo.

— Dacă aţi fi văzut urşii ăia... a început iar tata. Erau o familie. Puii mi-au adus aminte de voi, se tot tachinau unul pe altul.

„Se tachinau”. Hm! Tata crede că eu şi Nicole ne *tachinăm.* E puţin spus. Nicole – domnişoara Ştie-Tot – mă calcă pe nervi.

Câteodată îmi doresc să nu se fi născut. Şi mi-am luat misiunea de a o face să simtă asta. Îi fac zilele amare.

— Trebuia să ne iei şi pe noi în Grand Tetons, tată, am spus eu.

— E foarte frig în Wyoming în perioada asta, şi-a dat cu părerea Nicole.

— Tu de unde ştii, isteaţo? am înghiontit-o în coaste. Tu n-ai fost niciodată în Wyoming.

— Am citit despre Wyoming cât a fost tata plecat, a explicat ea.

Da, sigur.

— E o carte cu poze la bibliotecă dacă vrei să ştii mai multe, Jordan. Numai bună pentru tine. E de clasa întâi.

Nu mi-a venit nici o replică în minte. Asta e problema mea. Nu-mi pică fisa. Aşa că am mai înghiontit-o o dată.

— Hei, a murmurat tata. Nu vă mai înghiontiţi. Eu lucrez aici.

Proasta de Nicole. Nu că ar fi proastă chiar – e deşteaptă. Dar nu e deşteaptă într-un mod deştept. Aşa cred eu. E atât de deşteaptă, încât a sărit peste clasa a cincea. Şi a aterizat în clasa *mea.* E cu un an mai mică decât mine, dar e colega mea – şi mai ia şi numai zece.

Poza lui tata plutea în baia de substanţe chimice, devenind din ce în ce mai clară.

— A nins în munţi, tată, cât erai tu acolo? l-am întrebat.

— Sigur că da, a răspuns el.

Era concentrat la poze.

— Ai schiat?

Tata a scuturat din cap.

— Am avut multă treabă.

— Nici n-ai patinat? a întrebat Nicole.

Nicole se comportă ca şi când ar şti totul. Dar nici ea n-a văzut niciodată zăpadă, ca şi mine. N-am plecat niciodată din sudul Californiei. E suficient să te uiţi la noi şi-ţi dai seama.

Amândoi suntem bronzaţi tot timpul anului. Părul lui Nicole e blond cu reflexe verzui de la clorul din piscina publică, iar al meu e castaniu cu şuviţe blonde. Suntem în echipa de înot a

şcolii.

— Sunt sigură că ninge la mama, chiar acum, a spus Nicole.

— S-ar putea, a răspuns tata.

Mama şi tata sunt divorţaţi. Mama tocmai s-a mutat în Pensylvania. O să ne petrecem vara cu ea. Dar am rămas cu tata în California ca să terminăm anul şcolar.

Mama ne-a trimis nişte poze cu casa ei cea nouă. Era acoperită de zăpadă. Mă uitam la fotografii, încercând să-mi imaginez cum e să-ţi fie frig.

— Aş fi preferat să stăm la mama cât ai fost tu plecat, am spus eu.

— Jordan, am mai discutat asta, m-a cam repezit tata. Puteţi să mergeţi la mama voastră după ce pune casa la punct. Nici nu şi-a cumpărat mobilă încă. Unde să dormiţi?

— Mai bine dorm pe podea decât să o ascult pe doamna Witchens sforăind pe canapea.

Doamna Witchens a stat cu mine şi cu Nicole cât a fost tata plecat. A fost un coşmar. Ne punea să facem ordine în cameră în fiecare dimineaţă. Verifica dacă am şters praful. În fiecare seară ne dădea să mâncăm ficat, varză de Bruxelles şi supă de peşte cu un pahar mare de lapte de soia.

— N-o cheamă *Witchens*[1], m-a corectat Nicole. O cheamă *Hitchens.*

— Ştiu asta, maniaco! i-am răspuns eu.

În lumina roşie din camera obscură, fotografiile deveneau din ce în ce mai clare. Se simţea entuziasmul în vocea tatălui meu.

— Dacă pozele astea ies cum trebuie, le public într-o carte, a spus el. O să-i pun titlul *Urşii bruni din Wyoming.* Autor Garrison Blake. Da, sună frumos.

S-a oprit să scoată o fotografie din soluţie. Lichidul se scurgea de pe poză în timp ce tata o studia.

— Ciudat, a murmurat el.

— Ce e ciudat? a întrebat Nicole.

A lăsat poza jos fără să spună nimic. Eu şi Nicole ne-am aruncat privirea spre poză.

— Tată, a zis Nicole, îmi pare rău să-ţi spun, dar arată ca un ursuleţ de pluş.

Chiar era poza unui ursuleţ de pluş. Un urs maro de jucărie, care rânjea strâmb, stând în iarbă. Nu era genul de animal pe care te aşteptai să-l găseşti în Grand Tetons.

---

1 În engl., *witch* – „vrăjitoare” (n. tr.)

— Trebuie să fie vreo greşeală, a sus tata. Staţi să vedeţi când se developează şi restul pozelor. Sunt grozave.

A ridicat o altă fotografie. S-a uitat la ea.

— Ce?

Am luat fotografia. Era un alt ursuleţ.

Tata a mai scos o a treia fotografie. Apoi a patra. Se mişca din ce în ce mai repede.

— Alt ursuleţ! striga el furios.

Chiar dacă era întuneric în camera obscură, panica se vedea clar pe faţa lui.

— Ce s-a întâmplat? a strigat el. Unde sunt fotografiile pe care le-am făcut eu?

Capitolul 2

— Tată, a început Nicole. Eşti *sigur* că urşii pe care i-ai văzut erau adevăraţi?

— Bineînţeles că sunt sigur! a sărit tata. Ştiu să fac diferenţa între un urs brun şi un ursuleţ de pluş!

A început să se plimbe prin camera obscură.

— Am pierdut filmul pe undeva? a urlat el, luându-se cu mâinile de cap. Ar fi putut cineva să mi-l schimbe?

— E ciudat că ai fotografiat nişte urşi adevăraţi şi acum ai numai poze cu ursuleţi de pluş. E foarte ciudat.

Tata bătea furios cu mâinile în masă, bombănind. Începea să îşi piardă controlul.

— Oi fi pierdut filmul în avion? Sau am schimbat geanta cu cineva?

M-am întors cu spatele la tata. Hohoteam.

— Jordan, ce s-a întâmplat? s-a neliniştit el, punându-mi o mână pe umăr. Eşti bine?

M-a întors cu faţa la el.

— Jordan! a strigat el. Râzi?

Nicole stătea cu braţele încrucişate. Mă privea cu ochii mijiţi.

— Ce ai făcut cu pozele lui tata?

Tata s-a încruntat. Vocea lui era mai calmă acum.

— Jordan, ce glumă e asta?

Am tras aer în piept, încercând să mă opresc din râs.

— Stai liniştit, tată, pozele tale n-au păţit nimic.

Mi-a pus în faţă una dintre pozele cu ursuleţii.

— Nimic? Asta numeşti tu „nimic“?

— Am împrumutat şi eu aparatul tău de fotografiat înainte să pleci în Wyoming şi am făcut câteva poze cu ursuleţul meu, aşa, în glumă. Pe restul filmului ar trebui să fie urşi adevăraţi.

Nu mă pot abţine când am ocazia să fac o glumă bună.

— Eu nu am nici un amestec, tată, a spus Nicole.

Ca să vezi, ce cuminte el

Tata a dat din cap.

— O glumă?

S-a întors la poze şi a mai developat câteva. În următoarea era un pui de urs adevărat pescuind într-un pârâu. Tata a râs.

— Ştii ceva? a spus el aşezând poza cu ursul adevărat lângă una dintre pozele cu ursuleţii de pluş. Chiar seamănă destul de

mult.

Ştiam că tata n-o să rămână mult timp supărat. Niciodată nu ţine supărare. De-asta îmi place să îl păcălesc. Şi lui îi place să păcălească.

— V-am povestit vreodată ce i-am făcut lui Joe Morrison? a întrebat el. Joe Morrison era un prieten de-al lui, tot fotograf. Joe tocmai se întorsese din Africa, unde fotografiase gorile. Era foarte entuziasmat de pozele pe care le făcuse. Le-am văzut şi eu, erau chiar spectaculoase. Joe stabilise o întâlnire cu editoarea unei reviste. Se ducea să îi arate pozele. Era sigur că revista i le va publica imediat. Ce nu ştia Joe era că editoarea şi cu mine fuseserăm colegi de facultate. Aşa că am sunat-o şi i-am spus că vreau să îi fac o glumă lui Joe. Când s-a dus Joe să îi arate pozele, ea s-a uitat la ele fără să spună un cuvânt. Până la urmă, Joe n-a mai rezistat. A întrebat-o: „Ei? Ce părere aveţi?" Joe e un timp cam nerăbdător.

— Şi ea ce-a zis? am întrebat eu.

— S-a încruntat şi a spus: „Sunteţi un fotograf bun, domule Morrison, dar mă tem că aţi fost înşelat. Creaturile pe care le-aţi fotografiat nu sunt gorile". Joe a rămas cu gura căscată. „Cum adică nu sunt gorile?" Iar ea i-a spus cu o expresie foarte serioasă pe faţă: „Sunt oameni în costume de gorile. Nu faceţi diferenţa între o gorilă adevărată şi un om în costum de gorilă, domnule Morrison?"

Am început să chicotesc.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? a întrebat Nicole.

— Pe Joe l-au lăsat nervii. A înşfăcat fotografiile, se uita la ele şi ţipa: „Nu înţeleg, cum s-a întâmplat asta? Am stat şase luni să studiez omeni în costume de gorile?" Într-un final, editoarea a început să râdă şi i-a spus că totul fusese o glumă. I-a spus că îi plac fotografiile lui şi că vrea să le publice. La început, Joe n-o credea. I-a luat un sfert de oră să-l calmeze.

Eu şi tata râdeam.

— Cred că e rău ce-aţi făcut, tată, l-a certat Nicole.

Eu sunt glumeţ ca tata. Nicole seamănă cu mama, e mai practică.

— Şi lui Joe i s-a părut amuzant odată ce a trecut peste şoc, i-a spus tata ca s-o liniştească. Şi el mi-a făcut mie destule poante, crede-mă.

Tata a mai trecut o fotografie prin baia chimică. Apoi a ridicat-o cu penseta. Erau doi pui de urs luptându-se în joacă. Tata a zâmbit mulţumit.

— Filmul ăsta a ieşit grozav, a spus el. Dar mai am încă mult de lucru aici. Duceţi-vă un pic pe afară, bine?

A oprit lumina roşie şi a aprins lumina normală. Nicole a deschis uşa.

— Să nu vă murdăriţi prea tare, a adăugat tata. O să luăm cina în oraş astă seara. Vreau să sărbătorim reuşita cu urşii bruni.

— O să avem grijă, a zis Nicole.

— Vorbeşte în numele tău.

— Nu glumesc, Jordan, m-a avertizat tata.

— Eu, da, tată.

Cum am deschis uşa camerei obscure ne-a lovit un val de căldură. Am ieşit împreună cu Nicole în curtea din spatele casei, clipind des în soarele după-amiezii. Întotdeauna după ce ies din camera obscură am nevoie de câteva minute până mi se obişnuiesc iar ochii cu lumina soarelui.

— Ce vrei să facem? a întrebat Nicole.

— Nu ştiu. E aşa de cald. E prea cald ca să facem ceva.

Nicole a închis ochii şi, pentru un minut, s-a rupt de tot ce era în jurul nostru.

— Nicole? Am înghiontit-o. Ce faci?

— Mă gândesc la zăpada din pozele făcute de tata la Grand Tetons. Mă gândeam că o să mă ajute să mă răcoresc.

Stătea nemişcată, cu ochii închişi.

O picătură de transpiraţie i se scurgea pe frunte.

— Şi? Merge?

A deschis ochii şi a scuturat din cap.

— Nu. Cum să-mi imaginez zăpada, dacă nu am simţit-o niciodată?

— Aşa e.

Am oftat şi m-am uitat împrejur.

Locuim într-un cartier din suburbiile Pasadenei. Nu sunt decât trei feluri de case în cartierul nostru. Aceleaşi trei modele de case se tot repetă, pe o distanţă de câţiva kilometri.

E o privelişte atât de plictisitoare, încât am impresia că mi-e şi mai cald când mă uit în jur. Fiecare grup de case are câte un pâlc de palmieri. Nu suficienţi cât să facă destulă umbră. Vizavi de noi e un teren viran, lângă casa familiei Miller. Cel mai interesant lucru din grădina noastră, şi probabil de pe toată strada, e o dezgustătoare grămadă de gunoi făcută de tata.

Cu ochii mijiţi, am privit mai departe. Totul părea decolorat de soare. Până şi iarba părea alburie.

— Sunt aşa de plictisit, că-mi vine să urlu.

— Hai să facem o tură cu bicicletele, a sugerat Nicole. Poate briza o să ne mai răcorească.

— Poate vine şi Lauren cu noi, am adăugat eu.

Lauren Sax e vecina noastră de vizavi. E cu noi în clasă. Ne vedem toată ziua-bună ziua, ca şi cum ar fi şi ea sora mea.

Ne-am scos bicicletele din garaj şi am mers pe lângă ele la Lauren. Am lăsat bicicletele lângă casa ei şi ne-am dus în spate.

Am găsit-o pe Nicole stând pe un prosop, în grădină, sub un palmier. Nicole s-a aşezat lângă Lauren pe prosop. Eu mă sprijineam de copac.

— E aşa de cald, a zis Lauren.

Era îmbrăcată în pantaloni scurţi galbeni. Lauren e înaltă şi musculoasă şi are părul lung, castaniu şi nişte şuviţe pe frunte.

Are o voce nazală, plângăcioasă.

— Asta e iarna la noi. Peste tot e iarnă înseamnă zăpadă şi gheaţă, şi zloată, şi ploaie rece, şi aer rece, foarte rece. Noi ce avem? Numai soare. De ce Dumnezeu o fi aşa de cald?

Deodată am simţit o durere în spate.

— Au!

M-am ghemuit. Ceva mi se înfipsese în spate. Ceva ascuţit... şi rece ca gheaţa! Faţa mi-era tensionată de durere.

— Jordan! a strigat Nicole trăgând aer în piept. Ce s-a întâmplat? Ce-ai păţit?

Capitolul 3

Mi-am dus mâna la spate, spre punctul unde simţisem răceala.

— Ce e? am ţipat eu. E aşa de rece!

Nicole a sărit în picioare şi mi-a examinat spatele.

— Jordan, ai fost înjunghiat! Cu o îngheţată mov.

În timp ce mă întorceam, am auzit hohote răutăcios de râs. Gemenii Miller au sărit de după copac.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Gemenii Miller, Kyle şi Kara. Amândoi au nasul cârn, ochi mici şi părul roşu, tuns scurt. Beah! Aveau puşti roşii cu apă, la fel.

Fraţilor Miller le place să facă farse. Sunt mult mai puşi pe glumă decât mine. Şi mult mai răutăcioşi.

Tuturor din cartier le e frică de ei.

Se agaţă de copilaşii care aşteaptă în staţia de autobuz şi le fură banii de mâncare. O dată au aruncat în aer cutia poştală a familiei Sax cu o bombă urât mirositoare. Anul trecut, Kyle m-a pocnit în faţă, în timpul unui meci de baseball. I s-a părut amuzant să mă vadă învineţit.

Le place să se ia de mine mai mult decât de oricine altcineva, nu ştiu de ce.

Kara e la fel de periculoasă ca şi fratele ei, Kyle. Nu-mi place să recunosc, dar Kara poate să mă facă praf cu un singur pumn. Ştiu din experienţă. Mi-a învineţit ochiul vara trecută.

— *Oh, e aşa ce cald, ce cald e!* a început Kara, imitând vocea subţire a lui Lauren.

Kyle şi-a trecut puşca cu apă dintr-o mână în alta pe la spate, vrând să ne lase impresia că e o mişcare foarte complicată.

— Arnold m-a învăţat să fac asta, s-a lăudat el.

Voia să cred că vorbeşte despre Arnold Schwarzenegger. Zice că-l cunoaşte. Dar mă îndoiesc că-i adevărat.

Nicole mă trăgea de tricou.

— O să te omoare tata!

— De ce?

Mi-am întors capul să văd ce am pe spate. Pe tricoul meu era o pată mov-închis.

— Grozav, am murmurat eu.

— Tata a zis să nu ne murdărim, mi-a amintit Nicole, ca şi când aş fi avut nevoie să mi se amintească.

— Nu-ţi face griji, Jordan. Ţi-l curăţăm noi, a zis Kyle.
— Ăă, nu, mulţumesc, am spus făcând un pas înapoi.
Orice ar fi vrut Kyle să spună prin „curăţat”, ştiam că n-o să-mi placă.
Şi am avut dreptate.
El şi Kara şi-au ridicat puştile cu apă şi ne-au împroşcat pe mine, pe Nicole şi pe Lauren.
— Gata, a ţipat Lauren. Suntem fleaşcă!
Kyle şi Kara rânjeau ca nişte hiene.
— Dar ai spus că ţi-e cald!
Ne-au udat până la piele. Tricoul meu era aşa de ud, că puteam să storc un pahar de apă din el. M-am uitat fix la ei.
Kyle a ridicat din umeri.
— Noi încercam doar să vă ajutăm.
„Sigur.“
Ar fi trebuit să fiu bucuros că doar ne-au udat. Am scăpat uşor.
Nu pot să-i sufăr pe gemenii Miller. Nici Nicole, nici Lauren nu-i înghit. Se cred grozavi. Doar pentru că au treisprezece ani şi o piscină în curte.
Tatăl lor lucrează la un studio de film. Ei se laudă mereu că intră pe furiş la avanpremiere şi că stau de vorba cu celebrităţi.
Până acum n-am văzut nici o celebritate bătând la uşa lor.
— Vai, sunteţi uzi fleaşcă, a rânjit Kara. De ce nu faceţi o plimbare cu bicicleta să vă uscaţi?
Nicole şi cu mine ne-am uitat unul la altul. Când suntem singuri nu ne înţelegem aşa bine, dar când fraţii Miller sunt prin preajmă, trebuie să rămânem uniţi.
Îi cunoşteam pe cei doi foarte bine. N-ar vorbi de bicicletele noastre fără motiv. Unul întemeiat.
— Ce aţi făcut cu bicicletele noastre? a întrebat Nicole.
Cei doi ne priveau cu ochi mari, prefăcându-se că nu ştiu nimic.
— Cine, noi? N-am făcut nimic cu bicicletele voastre preţioase. Duceţi-vă şi vedeţi!
Ne-am aruncat privirea spre locul unde ne lăsasem bicicletele, lângă casa lui Lauren.
— Par în regulă, nu se vede nimic de aici, a zis Nicole în şoaptă.
— Ceva nu e cum trebuie, am spus eu. Arată ciudat.
Ne-am apropiat de biciclete. Într-adevăr, nu erau în regulă. Coarnele fuseseră deşurubate şi răsucite în spate.

— Sper că aveţi marşarier, a spus Kyle rânjind.

În mod normal, nu obişnuiesc să îi iau la bătaie. Dar de data asta Kara şi Kyle merseseră prea departe.

Am sărit pe Kyle. Ne-am rostogolit la pământ. Ne-am luptat. Am încercat să-l imobilizez cu genunchiul, dar m-a împins într-o parte.

— Opriţi-vă! Opriţi-vă! striga Nicole.

Kyle m-a rostogolit pe spate.

— Credeai că mă baţi tu pe mine, Jordan? Eşti prea pămpălău!

L-am lovit. Şi-a pus genunchiul pe umărul meu, ţintuindu-mă la pământ.

Nicole ţipa agitată:

— Jordan, ai grijă!

M-am uitat în sus. Kara stătea deasupra mea ţinând în mână un bolovan cât capul ei de mare. Pe faţă i-a apărut un rânjet răutăcios.

— Dă-i drumul, Kara! a ordonat Kyle.

Am încercat să mă rostogolesc, dar nu mă puteam mişca. Kyle nu mă elibera din strânsoare.

Kara a ridicat bolovanul. Apoi i-a dat drumul… chiar în capul meu.

Capitolul 4

Îmi ţineam ochii strâns închişi.

Bolovanul a picat pe fruntea mea… şi de-acolo a ricoşat.

Am deschis ochii. Kara râdea ca o hienă. A ridicat bolovanul şi l-a aruncat din nou pe faţa mea. Şi din nou a sărit.

Lauren l-a ridicat repede.

— E din burete! a spus ea strângând-o în mână. E de jucărie!

Kyle a început să râdă.

— E recuzită de film, fraierule!

— Să fi văzut ce faţă aveai, a adăugat Kara. Ce laş!

L-am dat de pe mine pe Kyle şi m-am aruncat din nou deasupra lui. De data asta eram aşa de furios, că aveam forţă de două ori cât el. L-am trântit la pământ. Nu mai mişca.

— Ce se întâmplă, băieţi?

„Aoleu! Tata!"

Am sărit în picioare.

— Bună, tată. Ne jucam şi noi.

Kyle s-a ridicat, frecându-şi cotul.

Tata părea să nu fi observat că ne băteam. Era foarte preocupat de ceva anume.

— Ascultaţi, copii, am veşti bune. Tocmai m-au sunat cei de la revista *Wilderness.* Mă trimit în Alaska!

— Grozav, tată, am spus eu sarcastic. Tu pleci în altă călătorie interesantă, şi noi rămânem aici, să murim de plictiseală.

— Şi de căldură, a adăugat Nicole.

Tata a râs.

— Am sunat-o pe doamna Hitchens s-o întreb dacă mai poate veni să stea cu voi, a început el.

— Nu, nu tot doamna Hitchens! am strigat eu. E oribilă. Nu pot să mănânc ce găteşte ea. O să mor de foame dacă vine să stea cu noi.

— N-o să mori, Jordan. Nici dacă mănânci o săptămână întreagă numai pâine şi apă nu mori, a spus Nicole.

— Nicole? Jordan? Hei! a făcut tata ciocănind uşor în capetele noastre. Ascultaţi-mă, vă rog. N-am terminat.

— Scuze, tată.

— În fine, doamna Hitchens nu poate veni. Deci, se pare că trebuie să veniţi cu mine.

— În Alaska? am ţipat eu.
Nu-mi venea să cred.
— Uraaaa! striga Nicole ţopăind.
— Sunteţi norocoşi! a spus Lauren.
Kara şi Kyle stăteau deoparte şi nu ziceau nimic.
— Mergem în Alaska! am ţipat eu. O să vedem zăpadă! Tone de zăpadă! Zăpadă de Alaska!
Eram superîncântat! Şi tata nici nu ne spusese încă partea cea mai interesantă.
— E un proiect straniu, a continuat el. Vor să urmăresc un fel de fiinţă a zăpezii: *un teribil om de zăpadă.*
— Uau!
Am tras aer în piept.
Kyle şi Kara pufăiau.
Nicole a scuturat din cap.
— Un teribil om de zăpadă? Dar l-a văzut cineva?
Tata a dat din cap.
— Oamenii au văzut ceva. Cine ştie ce-o fi. Revista vrea să-i fac câteva poze. Sunt sigur că sunt nişte basme. Nu există oameni de zăpadă teribili.
— Şi atunci de ce te duci? a întrebat Nicole.
I-am tras un cot în coaste.
— Ce-ţi pasă ţie? Ne ducem în Alaska!
— Revista plăteşte bine, a explicat tata. Şi chiar dacă nu găsim un om de zăpadă, tot o să fac nişte poze frumoase în tundră.
— Ce e tundra? a întrebat Lauren.
Tata a vrut să-i răspundă, dar Nicole i-a luat-o înainte.
— Mă descurc eu, tată, l-a întrerupt ea.
Îmi venea să urlu. Şi la şcoală face aşa, tot timpul.
— Tundra e o câmpie foarte mare, îngheţată care se găseşte dincolo de Cercul Polar, în Alaska şi în Rusia. *„Tundră“* vine de la un cuvânt rusesc care înseamnă…
I-am acoperit gura cu mâna.
— Mai ai întrebări, Lauren?
Lauren a scuturat din cap.
— Nu, asta e tot ce voiam să ştiu.
— Deşteapta asta turuie ca o moară stricată dacă n-o opreşti.
I-am dat drumul lui Nicole. A scos limba la mine.
— Călătoria asta o să fie grozavă! am strigat eu fericit. O să vedem gheaţă şi zăpadă adevărată. Ne ducem după teribilul om de zăpadă! Super!

Cu o oră înainte ne plictiseam de nu mai ştiam de noi. Şi, dintr-odată, totul s-a schimbat.

Tata zâmbea.

— Trebuie să mă întorc în camera obscură, mai am ceva de lucru. Nu uitaţi, ieşim în oraş astă-seară.

A traversat peluza şi s-a întors în casă.

Îndată ce tata a intrat, Kara a început să râdă.

— Teribilul om de zăpadă! Ce glumă!

Aşa făcea Kara. Îi era frică să scoată un cuvânt când era tata prin preajmă.

Kyle râdea de mine, sărind în sus şi ţipând:

— Alaska, Alaska! O să văd zăpadă!

— Probabil că o să vă învineţiţi şi o să îngheţaţi, a spus Kara rânjind.

— N-o să păţim nimic, a asigurat-o Nicole. E rândul vostru să îngheţaţi.

A înşfăcat puşca cu apă a Karei şi a împroşcat-o în faţă.

— Termină! a ţipat Kara.

S-a năpustit asupra lui Nicole, dar ea a început să râdă şi a fugit, întorcându-se la fiecare pas să-i ude.

— Dă-mi-o înapoi! a strigat Kara.

Gemenii Miller alergau după Nicole. Kyle şi-a ridicat puşca şi a ţintit-o pe Nicole în spate.

Lauren şi cu mine fugeam după ei. Nicole a alergat la noi în grădină. S-a întors şi i-a împroşcat pe gemeni din nou.

— Nu mă puteţi prinde! a strigat ea stropindu-i şi alergând cu spatele.

Se îndrepta chiar spre grămada de gunoi a lui tata.

„Să o avertizez? mă întrebam. În nici un caz.“

— Na! a strigat ea împroşcându-i cu apă.

Apoi a alunecat şi a căzut pe spate, drept în grămada de gunoi.

— Bleah! s-a strâmbat Lauren.

Nicole s-a ridicat încet. O mâzgă maro-verzuie i se scurgea din păr pe spate, pe braţe şi pe picioare.

— Aah! a ţipat ea, ştergându-se furioasă pe mâini. Aaaahh!

Stăteam toţi şi ne uitam. Ea însăşi părea un fel de teribil om de zăpadă, acoperită cu mâzgă.

Încă o priveam pe Nicole, când tata a scos capul pe uşa din spate.

— Sunteţi gata să mergem să luăm cina? a întrebat el.

Capitolul 5

— Am ajuns! a strigat tata destul de tare ca să acopere zgomotul făcut de micul avion. Iknek. Se vede pista de aterizare.

Mă uitam pe fereastră la fâşia maronie pe care urma să aterizăm. În ultima jumătate de oră nu văzusem decât kilometri şi kilometri de zăpadă. Uau! Era aşa de *albă!*

Era o grozav să vezi cum strălucea în soare. Mă gândeam la colindele de Crăciun. Îmi răsuna tot timpul în minte melodia de la *Moş Crăciun cu plete dalbe!*

Mă uitam din avion după urme uriaşe. Cât de mari să fie urmele unui teribil om de zăpadă? Destul de mari cât să se vadă dintr-un avion care zboară la înălţime joasă?

— Sper să fie vreun restaurant pe acolo, a zis Nicole. Mi-e o foame de lup.

Tata a bătut-o pe umăr.

— O să luăm o masă caldă, uriaşă, înainte să pornim. După aceea n-o să fie decât mâncare rece.

— Cum o să facem focul în zăpadă? a întrebat Nicole.

— O să stăm într-o căbănuţă, a răspuns tata. E departe, în mijlocul tundrei, dar e mai bine decât să dormim în corturi. Ar trebui să fie o sobă acolo. Aşa *sper!*

— Putem să facem un iglu şi să dormim în el? am întrebat. Sau să săpăm o peşteră de gheaţă?

— Nu-i aşa uşor să faci un iglu, Jordan, a sărit Nicole. Nu e ca şi cum ai face o cazemată. Nu-i aşa, tată?

Tata a scos capacul de protecţie de pe obiectivul camerei şi a început să facă poze prin fereastra avionului.

— Sigur. Mda, a zis el absent.

Nicole s-a întors şi ea spre fereastră. Eu mă strâmbam în spatele ei. „Nu-i aşa uşor să faci un iglu“, o imitam eu. Se poartă ca şi cum ar fi profesoara mea. E chiar jenant când face aşa la şcoală, de faţă cu toată lumea.

— Cum o să găsim cabana? a întrebat Nicole. Totul arată la fel, acoperit de atâta zăpadă.

Tata s-a întors şi i-a făcut o poză.

— Ai zis ceva, Nicole?

— Mă întrebam cum o să găsim cabana, a repetat ea. Ştii să foloseşti busola, tată?

— Busola? Nu, dar nu contează. O să ne aştepte la aeroport

un om, Arthur Maxwell. El o să fie ghidul nostru prin tundră.

— Îl ştiu pe Arthur, a strigat pilotul către noi. Are o sanie trasă de câini. El cunoaşte părţile astea din Alaska mai bine decât oricine.

— Poate că l-a văzut pe teribilul om de zăpadă, am zis eu.

— De unde ştii că există aşa ceva? a întrebat Nicole. Nu am văzut încă nici un semn.

— Nicole, l-au văzut oamenii cu ochii lor. Şi dacă nu există, noi ce căutăm aici?

— Unii *zic* că l-au văzut, mi-a explicat Nicole. Sau poate li s-a părut că l-au văzut. Eu nu cred până nu am mai multe dovezi.

Avionul a înconjurat micul orăşel. Mă jucam cu fermoarul de la noua mea jachetă polară. Un pic mai devreme mi-era foame, dar acum eram prea entuziasmat ca să mă gândesc la mâncare.

„Chiar este un teribil om de zăpadă acolo jos, mă gândeam eu. Ştiu că este“. Am simţit fiori reci pe şira spinării, cu toate că de la instalaţia de încălzire a avionului venea un val de aer cald.

„Dacă îl găsim? Ce se va întâmpla atunci?

Ce se va întâmpla dacă teribilului om de zăpadă nu-i place să fie fotografiat?”

Avionul zbura acum foarte jos, pregătindu-se să coboare. A aterizat cu o hurducătură şi a continuat să ruleze pe pistă; s-a zdruncinat când pilotul a pus frână.

Am văzut ceva mare în capătul pistei. Ceva uriaş, alb şi monstruos.

— Tată, uite! Am strigat eu. Îl văd! E teribilul om de zăpadă!

Capitolul 6

Avionul s-a oprit cu un scârţâit chiar în faţa monstrului.

Tata, Nicole şi pilotul râdeau toţi… de mine.

Nu pot să sufăr asta. Dar ce puteam să mai zic? Monstrul cel alb şi uriaş era un urs polar.

O statuie a unui urs polar.

— Ursul polar este simbolul oraşului, a explicat pilotul.

— Ah, am murmurat eu.

Mi-am dat seama că roşesc şi m-am întors.

— Jordan ştia asta, a zis tata. A fost una dintre poantele lui.

— Ăăă, da, am zis eu lăsându-i să creadă că aşa era. Ştiam că e o statuie.

— Nu ştiai, Jordan, a zis Nicole lovindu-mă în umăr. Erai chiar speriat.

Tata şi-a pus braţele pe după umerii noştri.

— Nu-i grozav cum glumesc ei unul cu altul? a zis el către pilot.

— Dacă zici dumneata… a răspuns pilotul.

Am coborât din avion. Pilotul a deschis compartimentul de bagaje, iar Nicole şi cu mine ne-am luat repede fiecare rucsacul lui.

Tata îşi luase un geamantan uriaş închis ermetic, pentru filme, aparate de fotografiat, mâncare, saci de dormit şi alte lucruri care ne mai trebuiau acolo. Pilotul l-a ajutat să care geamantanul de pe pistă până la clădirea aeroportului. Era aşa de mare, că şi tata ar fi încăput în el. Semăna cu un coşciug roşu de plastic.

Aeroportul Iknek era o clădire micuţă din lemn. Nu avea decât două camere. Doi piloţi în haine de piele stăteau la o masă şi jucau cărţi. Un bărbat înalt, negricios, cu părul închis la culoare, cu o barbă deasă şi pielea aspră s-a ridicat în picioare şi a venit să ne salute. Avea o canadiană gri pe care o ţinea descheiată, lăsând să se vadă cămaşa de flanelă şi pantalonii din piele de căprioară.

„El trebuie să fie ghidul nostru”, m-am gândit.

— Domnul Blake? l-a întrebat pe tata.

Avea vocea joasă şi răguşită.

— Eu sunt Arthur Maxwell. Aveţi nevoie de ajutor cu ăsta? a spus el apucând de un capăt al cufărului, de unde ţinuse pilotul.

Ce geamantan mare v-aţi adus! Chiar aveţi nevoie de toate lucrurile astea?

Tata a roşit.

— Am multe aparate de fotografiat, trepieduri, lucruri... Da, cred că am împachetat prea multe.

Arthur s-a încruntat către mine şi Nicole.

— Aşa ziceam şi eu.

— Spune-mi Garry, i-a zis tata. Ei sunt copiii mei, Jordan şi Nicole.

Arthur a clătinat din cap înspre noi.

Nicole a zis:

— Bună.

— Ne pare bine, am adăugat eu.

Pot să fiu politicos când trebuie.

Arthur s-a uitat lung la noi, apoi a mormăit ceva.

— N-ai pomenit nimic de copii, i-a spus el lui tata după un minut.

— Ba sunt sigur că am pomenit, a protestat tata.

— Nu-mi amintesc, a răspuns el încruntându-se.

Toată lumea tăcea. Am ieşit din aeroport şi am luat-o în jos pe o stradă noroioasă.

— Mi-e foame, am spus eu. Haideţi să mergem în oraş să luăm ceva de mâncare.

— Cât de departe e oraşul, Arthur? a întrebat tata.

— „Cât de departe”, l-a îngânat Arthur. Suntem în el.

M-am uitat în jur surprins. Nu era decât o stradă. Începea la aeroport şi se termina într-o grămadă de zăpadă, la vreo două sute de metri mai încolo. De-a lungul ei, câte o casă, ici-colo.

— Asta-i tot? am strigat eu.

— Nu e Pasadena, a mormăit Arthur. Dar e casa noastră.

Am mers pe strada noroioasă până la un restaurant care se numea La Betty.

— Cred că vă e foame, a zis el. Ar fi cazul să mâncăm ceva cald înainte de-a porni la drum.

Ne-am aşezat într-un separeu, la fereastră. Nicole şi cu mine am comandat hamburgeri, cartofi prăjiţi şi câte o Cola, iar tata şi Arthur au comandat cafea şi tocană de vită.

— Am o sanie pregătită şi patru câini, ne-a anunţat Arthur. Câinii pot să tragă cufărul şi celelalte lucruri. Noi o să mergem pe lângă sanie.

— E-n regulă, a zis tata.

— Oho! Am protestat eu. Mergem pe jos? Cât trebuie să

mergem?
— Vreo şaisprezece kilometri, a zis Arthur.
— Şaisprezece kilometri!
Nu mai mersesem niciodată atât de mult pe jos.
— De ce trebuie să mergem pe jos? De ce nu putem lua un elicopter, ceva?
— Pentru că vreau să fac poze pe drum, Jordan, a explicat tata. Peisajele sunt fascinante. Nu se ştie ce o să întâlnim în cale.
„Poate o să-l întâlnim pe teribilul om de zăpadă, m-am gândit. Ar fi bine."
Între timp a venit şi mâncarea. Mestecam toţi în linişte. Artur nu se uita în ochii mei. Nu ne privea în ochi pe nici unul dintre noi. Se uita pe fereastră şi mânca. Pe stradă a trecut un Jeep.
— Ai văzut vreodată creatura asta pe care o căutăm noi? l-a întrebat tata pe Arthur.
Arthur a înfipt furculiţa într-o bucată de carne şi a băgat-o în gură. Mesteca, mesteca de zor. Tata, Nicole şi cu mine ne uitam la el, aşteptând un răspuns.
În cele din urmă a înghiţit.
— Nu l-am văzut niciodată. Dar am auzit despre el o mulţime de poveşti.
Aş fi vrut să aud una dintre poveştile acelea, dar Arthur mânca în continuare.
Nu mai puteam aştepta.
— Ce fel de poveşti?
Arthur a întins un dumicat de pâine în sos, după care l-a băgat în gură. A mestecat. A înghiţit.
— Nişte oameni din oraş, a zis el. Au văzut monstrul.
— Unde? a întrebat tata.
— Pe creasta înzăpezită. Dincolo de cabana unde o să stăm noi.
— Cum arată? am întrebat eu.
— Ei zic că e mare. Mare şi cu blană maro. Ai zice că e un urs. Dar nu e. Merge pe două picioare, ca un om.
M-au trecut fiorii. Teribilul om de zăpadă semăna cu un monstru rău dintr-un film de groază pe care îl văzusem odată.
— Eu, personal, sper să nu-l găsim, a spus Arthur scuturând din cap.
Tata a rămas cu gura căscată.
— Dar noi de-asta suntem aici. Treaba mea e să-l găsesc. Dacă există.

— Există, să ştii, l-a asigurat Arthur. Un prieten de-al meu mergea prin viscol, într-o zi. A dat nas în nas cu monstrul zăpezii.

— Şi ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Nu vreţi să ştiţi.

Arthur a mai băgat nişte pâine în gură.

— Ba chiar vrem să ştim, a insistat tata.

Arthur şi-a mângâiat barba.

— Monstrul i-a luat unul dintre câini şi a fugit cu el. Prietenul meu a alergat după el, vrând să-şi recupereze câinele. Nu l-a mai găsit. Dar îl auzea scheunând. Urla de ţi se rupea inima. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu câinele ăla, dar nu i-a fost bine.

— E, probabil, carnivor, a spus Nicole. Se hrăneşte cu carne. Majoritatea animalelor de aici sunt carnivore. Au aşa de puţină vegetaţie…

Am înghiontit-o pe Nicole.

— Vreau să aud despre omul zăpezii, nu lecţiile tale despre natură.

Arthur i-a aruncat lui Nicole o privire plictisită. M-am gândit că probabil se întreabă de unde o fi căzut sora mea. Asta mă întreb şi eu de obicei.

Şi-a dres vocea şi a continuat.

— Prietenul meu s-a întors în oraş. A mai luat un tip cu el şi s-au dus să prindă monstrul. Proastă idee, dacă mă întrebi pe mine.

— Ce s-a întâmplat cu ei? am întrebat.

— Nu ştiu. Nu s-au mai întors.

Am rămas cu gura căscată, uitându-mă la ghidul nostru. Am înghiţit în sec.

— Poftim? Ai spus că nu s-au mai întors?

Arthur a dar solemn din cap.

— Nu s-au mai întors.

Capitolul 7

— Poate s-au rătăcit prin tundră, a sugerat tata.

— Mă îndoiesc, a zis Arthur. Ăia doi ştiau ce fac. I-a omorât monstrul. Asta s-a întâmplat.

A făcut o pauză ca să-şi ungă o bucată de pâine cu unt.

— Închide gura, Jordan, a spus Nicole. Nu vreau să mă uit la cartofii tăi mestecaţi.

Probabil că rămăsesem cu gura căscată. Am închis-o şi am înghiţit.

„Arthur e un tip ciudat, mi-am zis eu, dar de minţit nu ne minte. El chiar crede că teribilul om de zăpadă există.“

Nicole l-a întrebat:

— A mai văzut şi altcineva monstrul?

— Da, nişte reporteri de la o televiziune din New York. Au auzit ce i s-a întâmplat prietenului meu şi au venit să facă o anchetă. Au pornit în tundră. Şi nici ei nu s-au mai întors. L-am găsit pe unul din ei într-un bloc de gheaţă. Cine ştie ce s-a întâmplat cu celălalt. Şi mai e doamna Carter, care stă în capătul străzii principale. Ea a văzut monstrul câteva zile mai târziu, a continuat Arthur pe o voce joasă. Privea prin telescop şi l-a zărit în tundră. Zice că mesteca oase. Dacă nu mă crezi, du-te şi întreab-o.

Lui tata i-a scăpat un sunet. M-am uitat spre el. Încerca să se abţină să nu râdă.

Eu nu înţelegeam ce era aşa de amuzant. Povestea asta mi se părea înspăimântătoare.

Arthur îl privea fix pe tata.

— Nu trebuie să mă crezi, domnule Blake.

— Spune-mi Garry, i-a zis tata din nou.

— O să-ţi spun cum vreau eu, domnule Blake, a zis Arthur tăios. E adevărat ce spun. Monstrul ăla e real. Şi e un ucigaş! Îţi asumi un risc mare umblând după el. Nimeni nu l-a prins vreodată. Nimeni din cei care se duc după el… nu se mai întorc.

— Ne asumăm riscul, a zis tata. Am mai auzit poveşti ca asta în alte părţi ale lumii. Poveşti despre monştri în junglă sau creaturi stranii în ocean. Până acum nici una dintre poveştile astea nu s-a dovedit a fi adevărată. Nu cred că cea cu teribilul om de zăpadă e altfel.

O parte din mine vroia să vadă creatura aceea, dar o altă

parte spera ca tata să aibă dreptate. „N-am chef s-o păţesc, mi-am zis, doar pentru că vreau să văd zăpadă.”

— Ei bine? a spus tata ştergându-se la gură. Hai să mergem. E toată lumea gata?

— Eu sunt gata, a sărit Nicole.

— Şi eu.

De-abia aşteptam să ies afară, în zăpadă.

Arthur nu a spus nimic. Tata a plătit nota. Am aşteptat să ni se aducă restul.

— Tată, am întrebat eu, dacă teribilul om de zăpadă e real? Dacă ne întâlnim cu el? Ce-o să facem?

A scos din buzunarul hainei ceva mic şi negru.

— Ăsta e un transmiţător radio. Dacă avem necazuri, de orice fel, acolo în sălbăticie, pot să anunţ prin radio poliţia din oraş. O să trimită un elicopter să ne salveze.

— Ce fel de necazuri, tată? a întrebat Nicole.

— Sunt sigur că nu vom avea nici un necaz, dar e bine să fii pregătit pentru cazuri de urgenţă. Nu-i aşa, Arthur?

Arthur a plescăit şi şi-a dres vocea. Dar nu a răspuns. Probabil se supărase că tata nu credea povestea lui cu monstrul zăpezii.

Tata şi-a pus la loc radio-transmiţătorul în buzunarul hainei. A lăsat un bacşiş pentru chelneriţă. Apoi am ieşit în aerul rece al Alaskăi, gata să pornim spre tundra îngheţată.

Ne aştepta, oare, un teribil om de zăpadă acolo?

Aveam să aflăm în curând.

Capitolul 8

Pleosc!

Direct la ţintă! Am nimerit-o pe Nicole cu un bulgăre de zăpadă chiar în rucsacul pe care îl avea în spate.

— Tată! a strigat Nicole. Jordan m-a lovit cu un bulgăre de zăpadă!

Tata avea, ca de obicei, camera în faţă şi făcea poze de zor.

— Bravo, Nicole, a zis el absent.

Nicole şi-a dat ochii peste cap.

Apoi mi-a luat căciula de pe cap, a umplut-o cu zăpadă şi mi-a îndesat-o la loc.

Zăpada mi se scurgea pe faţă. Îmi simţeam pielea arzând de la răceala ei.

La început îmi plăcea zăpada. Puteam să o adun să fac bulgări, să cad în ea fără să mă lovesc, să o pun pe limbă şi să o las să se topească.

Dar acum începeam să simt frigul. Degetele de la mâini şi de picioare începeau să-mi amorţească. Merseserăm deja mai mult de trei kilometri în afara oraşului. Dacă mă uitam înapoi, oraşul nici nu se mai vedea. Nu se vedea decât zăpada şi cerul. „Mai sunt treisprezece kilometri până la cabană, îmi spuneam mişcându-mi degetele în mănuşi. O să ne ia o veşnicie.” Nu era nimic în jurul nostru decât zăpadă – kilometri întregi, numai zăpadă.

Tata şi Arthur mergeau pe lângă sanie. Arthur venise cu patru câini huskey de Alaska: Binko, Rocky, Tin-Tin şi, preferatul lui Nicole, Lars. Ei trăgeau cufărul cel mare al lui tata şi nişte provizii într-o sanie lungă şi îngustă.

Nicole şi cu mine căram fiecare câte un rucsac plin cu mâncare şi alte provizii. „Pentru orice eventualitate“, zisese tata.

Ce s-ar fi putut întâmpla, mă întrebam eu. Să ne rătăcim? Să fugă câinii cu sania? Să ne răpească omul de zăpadă?

Tata le făcea poze câinilor, nouă, lui Arthur, fotografia tot.

Nicole s-a aruncat pe spate într-un morman de zăpadă.

— Uite, un înger! a strigat ea mişcându-şi braţele în sus şi în jos.

S-a ridicat şi am privit amândoi îngerul de zăpadă.

— Frumos, am zis eu.

M-am întins pe spate să fac şi eu unul. Când Nicole s-a aplecat să se uite mai de aproape, am aruncat în ea cu un bulgăre de zăpadă!

— O să-ţi arăt eu ţie! a strigat ea.

Am sărit în picioare şi am luat-o la fugă. Zăpada scârţâia sub tălpile mele.

Nicole a fugit după mine. Ne-am luat la întrecere şi am depăşit sania.

— Aveţi grijă, copii! a strigat tata după noi. Să nu păţiţi ceva.

M-am rostogolit în zăpadă. Nicole a sărit peste mine. M-am zbătut şi când m-am eliberat am luat-o la fugă.

„Ce am putea păţi aici? mă întrebam eu în timp ce simţeam zăpada scârţâind sub tălpi. Nu e nimic altceva decât zăpadă, kilometri întregi în jurul nostru. N-avem unde să ne pierdem aici!“

M-am întors şi, alergam cu spatele, făcându-i cu mâna lui Nicole.

— Încearcă să mă prinzi, Cap-Pătrat!

— Poreclele astea sunt aşa de imature! a strigat ea alergând după mine.

Apoi s-a oprit, arătând spre ceva în spatele meu.

— Jordan, ai grijă!

— E veche poanta asta! Nu mă duci tu pe mine, i-am răspuns.

Am alunecat uşor pe zăpadă. Nu voiam să-mi iau ochii de la ea în caz că m-ar fi atacat cu bulgări.

— Jordan, vorbesc serios! a ţipat ea. Opreşte-te!

Capitolul 9

Buf!

Am aterizat pe spate într-un morman de zăpadă.

— Aah, am gemut eu, uimit.

Am tras aer adânc în piept, apoi m-am uitat în jur.

Căzusem într-un fel de crevasă adâncă. Stăteam tremurând pe grămada de zăpadă, înconjurat de stânci înguste de rocă şi gheaţă albăstruie.

M-am ridicat în picioare şi m-am uitat în sus. Gura crevasei era la cel puţin 5-6 metri deasupra mea. Panicat, mă agăţam de pereţii de gheaţă. M-am prins de o stâncă, pipăind cu mâna după o scobitură unde să-mi pun piciorul şi săream în sus încercând să ies.

M-am ridicat câţiva metri. Apoi mi-a alunecat mâna şi am căzut la loc, pe fundul crevasei. Am încercat din nou. Gheaţa era prea netedă.

„Cum să fac să ies de aici?

Unde sunt tata şi Nicole? Încercam să îmi încălzesc obrajii cu mânuşile. De ce nu vin să mă scoată? O să îngheţ aici?"

Chipul lui Nicole a apărut deasupra crevasei.

— Jordan, eşti bine?

— Scoateţi-mă de aici! am ţipat eu.

— Stai liniştit, vine tata.

M-am sprijinit de perete. Razele soarelui nu ajungeau până la fundul crevasei. Degetele mele de la picioare păreau gata să se rupă. Îmi îngheţaseră aşa de rău! Am început să ţopăi ca să mă încălzesc.

Câteva minute mai târziu am auzit vocea lui tata.

— Jordan, eşti rănit?

— Nu, tată, am strigat.

El, Nicole şi Arthur se uitau în jos la mine.

— Arthur o să coboare o frânghie. Prinde-te de ea şi o să te scoatem afară, mi-a spus tata.

M-am dat la o parte în timp ce Arthur arunca în crevasă o frânghie cu noduri. Am apucat-o cu mâinile în mănuşile cu un singur deget.

— Trage! a strigat Arthur.

Tata şi Arthur au tras de frânghie. Am pus picioarele în nişte scobituri în gheaţă, sprijinindu-mă de peretele crevasei.

Frânghia mi-a alunecat din mâini. Am prins-o mai strâns.

— Ţine-te bine, Jordan, strigă tata.

Au tras din nou. Mi se părea că braţele aveau să-mi fie smulse din umeri.

— Au! am strigat eu. Aveţi grijă.

Încet, m-au scos din groapă. Nu le-am fost de mare ajutor, picioarele îmi alunecau pe pereţii de gheaţă. Tata şi Arthur m-au prins fiecare de câte o mână şi m-au scos afară.

M-am întins pe zăpadă, respirând greu.

Tata mi-a cercetat braţele şi picioarele să se asigure că nu am nimic rupt sau luxat.

— Eşti sigur că nu te doare nimic?

Am dat din cap.

— N-a fost o idee bună să cari copiii după tine, a mormăit Arthur. Zăpada nu e aşa de solidă cum pare. Dacă nu te-am fi văzut căzând nu te-am mai fi găsit.

— Trebuia să fim mai atenţi, a spus tata. Vreau să staţi amândoi aproape de sanie.

S-a aplecat deasupra crevasei şi a făcut o poză.

M-am ridicat şi mi-am scuturat zăpada de pe pantaloni.

— O să fiu mai atent de acum încolo, am spus eu.

— Bine, a răspuns tata.

— Ar fi bine s-o luăm din loc, a spus Arthur.

Am pornit din nou prin zăpadă. O îmbrânceam din când în când pe Nicole şi mă împingea şi ea, dar eram mult mai liniştiţi acum. Nici unul din noi nu voia să îngheţe bocnă pe fundul vreunei gropi în zăpadă.

Tata fotografia de zor, în timp ce mergeam.

— Cât mai e până la cabană? l-a întrebat el pe Arthur.

— Încă vreo trei kilometri, a răspuns Arthur.

A arătat către un munte abrupt de zăpadă care se vedea în depărtare.

— Vedeţi dâmbul ăla, cam la cincisprezece kilometri distanţă? Acolo a fost văzut monstrul ultima dată.

„Teribilul om de zăpadă a fost văzut acolo, mi-am zis. Unde o fi acum? Oare ne vede venind? O fi ascuns undeva şi ne urmăreşte?”

Mergeam uitându-mă la dealul de zăpadă. Părea din ce în ce mai mare, pe măsură ce ne apropiam. Din loc în loc se vedeau brazi şi bolovani.

După aproximativ o oră, am zărit cam la un kilometru şi

jumătate depărtare un punct maroniu.

— Acolo e cabana abandonată, unde vom poposi la noapte, ne-a explicat tata. Şi-a frecat mâinile şi a adăugat: De-abia aştept să ne aşezăm lângă foc.

Băteam din palme ca să-mi pun sângele în mişcare.

— Şi eu de-abia aştept! Trebuie să fie minus două mii de grade aici!

— Sunt în jur de minus zece, a spus Nicole. Cel puţin asta e temperatura medie aici pentru perioada asta.

— Mulţumim meteorologului de serviciu, am glumit eu. Acum, pentru sport, îi dăm legătura lui Arthur.

Arthur s-a încruntat. Nu cred că a înţeles gluma.

Rămăsese puţin în urmă să se uite la partea din spate a saniei. Tata s-a întors să-i facă o poză.

— Când ajungem la cabană o să mai fac nişte poze, a spus tata schimbând filmul. Poate o să fotografiez şi cabina. După aceea ne culcăm toţi. Ne aşteaptă o zi grea mâine.

Când am ajuns la cabană era aproape ora opt seara.

— Ne-a luat prea mult să ajungem aici, a zis Arthur morocănos. Am plecat din oraş imediat după prânz. Ar fi trebuit să facem cinci ore. *Accidentele* copiilor şi alte de-astea ne încetinesc.

Tata stătea la câţiva metri de Arthur, fotografiindu-l în timp ce vorbea.

— Domnule Blake, ai auzit ce am spus? a zbierat Arthur. Nu mă mai fotografia!

— Ce? a făcut tata, lăsând aparatul să-i cadă pe piept. A, da, copiii. Trebuie să fie tare flămânzi.

Am început să explorez cabana. Nu mi-a luat mult timp. Micuţa căsuţă de bârne era goală, nu avea decât o sobă veche cu lemne şi vreo două paturi rupte.

— De ce e cabana aşa de goală? a întrebat Nicole.

— Cei cu săniile nu mai vin aici, a spus Arthur. Le e frică de monstru.

Nu mi-a plăcut asta. M-am uitat la Nicole. Îşi dădea ochii peste cap.

Arthur a dus câinii într-un adăpost, lângă cabană. Era un hambar construit în spatele cabanei, lipit de peretele acesteia. Era plin cu paie pe care să doarmă câinii. Într-un colţ era o sanie veche ruginită, sprijinită de perete.

Apoi Arthur a aprins focul şi a început să pregătească ceva de mâncare.

— Mâine îl căutăm pe aşa-zisul monstru, ne-a anunţat tata. Toată lumea să se odihnească bine în noaptea asta.

După ce am mâncat ne-am băgat în sacii de dormit. Am stat treaz multă vreme ascultând vâjâitul vântului şi încordându-mi auzul ca să-l aud pe teribilul om de zăpadă pe-afară tropăind.

— Nicole, dă-te mai încolo!

S-a rostogolit în sacul ei de dormit şi mi-a băgat un cot în coaste. I-am dat braţul la o parte şi m-am cuibărit la căldură în sacul meu de dormit.

Nicole a deschis ochii. Lumina strălucitoare a soarelui de dimineaţă pătrundea în cabană.

— Mă întorc într-un minut să pregătesc micul dejun, copii, a zis tata.

Stătea pe un scaun şi-şi lega şireturile bocancilor lui de munte.

— Întâi mă duc să văd ce fac câinii. Arthur a ieşit să le dea mâncare acum câteva minute.

Şi-a luat haina pe el şi a ieşit. Mi-am frecat nasul. Era rece. Focul din sobă se stinsese în timpul nopţii. Nimeni nu-l aprinsese din nou. M-am forţat să ies din sacul de dormit şi am început să mă îmbrac. Nicole făcea la fel.

— Crezi că e vreun duş cu apă caldă în cocioaba asta? m-am întrebat eu cu voce tare.

Nicole mi-a zâmbit ironic.

— Ştii foarte bine că nu e nici un duş, Jordan.

— Of! Asta nu-mi convine!

L-am auzit pe tata afară, ţipând!

Mi-am vârât picioarele în cizme şi am ieşit repede. Nicole a venit şi ea după mine.

Tata stătea lângă cabană şi arăta, şocat, spre pământ.

M-am uitat în jos. Am văzut urme adânci în zăpadă. Urme mari. *Uriaşe.* Atât de mari, că numai un monstru ar fi putut să le facă.

Capitolul 10

— Incredibil, murmura tata uitându-se la zăpadă.

Arthur a venit în fugă de la adăpostul câinilor. S-a oprit când a văzut urmele.

— Nu! a strigat el. A fost aici.

Era alb la faţă. Maxilarul îi tremura de spaimă.

— Trebuie să plecăm de aici, acum! i-a spus lui tata pe o voce joasă, speriată.

Tata încerca să-l calmeze.

— Stai un pic. Să nu ne pripim.

— Suntem în pericol! a insistat Arthur. Monstrul e aproape. O să ne rupă în bucăţi.

Nicole a îngenuncheat în zăpadă, studiind urmele.

— Credeţi că sunt reale? a întrebat ea. Sunt chiar urmele teribilului om de zăpadă?

„Ea crede că sunt reale, mi-am zis. Chiar crede asta.“

Tata a îngenuncheat lângă ea.

— Par reale.

Apoi am văzut o lumină licărind în ochii lui. Şi-a ridicat capul şi s-a uitat la mine suspicios.

Am făcut un pas în spate.

— Jordan! a strigat Nicole pe o voce acuzatoare.

Nu m-am mai putut abţine. Am început să râd.

Tata a scuturat din cap.

— Jordan, trebuia să-mi dau seama.

— Ce? a întrebat Arthur, confuz. Apoi furios: Vrei să zici că puştiul a făcut urmele? E o glumă?

— Mă tem că da, Arthur, a spus tata oftând.

Arthur s-a încruntat la mine. Faţa lui acoperită de barbă s-a făcut roşie ca o halcă de carne crudă.

Mi-am pierdut curajul. Nu m-am putut ţine tare. Arthur m-a speriat. Cu siguranţa, nu-i plăceau copiii, în special cei care-i făceau farse.

— Am treabă, a spus el şi a plecat, călcând zăpada cu paşi mari.

— Jordan, nesuferitule, a spus Nicole, când ai făcut-o?

— M-am trezit devreme şi m-am furişat afară, am recunoscut eu. Am săpat urmele peste urmele mele, cu mănuşile. Apoi, la întoarcere, am călcat tot în ele, ca să nu las alte urme. Ai crezut,

am adăugat, arătând cu degetul spre Nicole. Pentru un minut ai crezut că monstrul zăpezii e real.

— Nu-i adevărat, a protestat Nicole.

— Ba da, sigur ai crezut. Te-am păcălit.

Mi-am mutat privirea de la expresia iritată a lui Nicole la figura severă a lui tata.

— Nu crezi că a fost amuzant? l-am întrebat. A fost doar o glumă.

Lui tata de obicei îi plac glumele mele.

Nu şi de data asta.

— Jordan, nu suntem acasă în Pasadena. Suntem în sălbăticie. În mijlocul Alaskăi. Aici pot apărea pericole. Ai văzut asta ieri, când ai căzut în crevasă.

Am dat din cap şi am rămas cu privirea în jos.

— Vorbesc serios, Jordan, m-a avertizat tata. Gata cu glumele. Nu vreau să vi se întâmple ceva nici ţie, nici lui Nicole, nici unuia dintre noi. Ai înţeles?

— Da, tată.

Am tăcut toţi, timp de un minut. Apoi tata m-a bătut pe spate.

— Bine, haideţi să intrăm să mâncăm ceva.

Câteva minute mai târziu, Arthur s-a întors în cabină. Îşi scutura zăpada de pe cizme, uitându-se fix la mine.

— Crezi că eşti haios, nu? a mormăit el. Stai să vezi monstrul. O să mai râzi atunci?

Am înghiţit în sec.

Răspunsul la întrebarea lui era „nu“. Cu siguranţă „nu“.

Capitolul 11

După micul dejun am pus câinii la sanie şi am pornit către movila de zăpadă. Arthur nu vorbea cu mine şi abia dacă mă privea. Cred că era supărat din cauza glumei mele.

Toţi ceilalţi mă iertaseră, mă gândeam, el de ce nu mă ierta?

Nicole şi cu mine mergeam în faţa saniei cu câinii. În spate auzeam aparatul de fotografiat al lui tata făcând de zor clic-clic. Asta însemna că găsise ceva interesant de fotografiat. M-am întors.

O turmă mare de elani venea spre noi. Ne-am oprit să ne uităm la ei.

— Ia uite, a şoptit tata. Uimitor!

A încărcat repede un nou film în aparat şi a început din nou să-i fotografieze.

Elanii îşi croiau liniştiţi drum prin zăpadă.

S-au oprit să mănânce din nişte tufişuri. Arthur a tras de hamul câinelui din fruntea atelajului ca să nu latre.

Deodată, unul dintre elani a ridicat capul. Părea că simte ceva.

Ceilalţi păreau şi ei încordaţi. Apoi s-au întors şi au luat-o la galop, înapoi în tundră, tropotul copitelor lor răsunând în zăpadă.

Tata a lăsat aparatul să-i cadă pe piept.

— E ciudat. Mă întreb ce s-a întâmplat.

— Ceva i-a speriat, a spus Arthur, sumbru. Nu noi şi nici câinii.

Tata a scrutat orizontul.

— Ce-a fost, atunci?

Toţi aşteptam răspunsul lui Arthur. Dar el nu a spus decât:

— Ar trebui să ne întoarcem în oraş chiar acum.

— Nu ne întoarcem, a insistat tata. Nu după ce am bătut atâta drum.

Arthur îl privea fix.

— Îmi urmezi sfatul sau nu?

— Nu, a răspuns tata. Am venit cu un scop. Şi te-am angajat pe tine să-ţi faci treaba. Aşa că nu ne întoarcem fără un motiv plauzibil.

— Avem un motiv plauzibil, a insistat Arthur. Numai că tu nu-l vezi.

— Porneşte, a ordonat tata.

Arthur s-a încruntat şi le-a dat câinilor comanda de pornire. Sania a început să se mişte. Ne-am urnit şi noi în urma saniei, spre movila de zăpadă.

Nicole era la câţiva metri înaintea mea. Am luat nişte zăpadă şi am făcut un bulgăre. Dar m-am gândit că ar fi mai bine să nu-l arunc. Nimeni nu părea să aibă chef de bătaie cu bulgări.

Am mărşăluit prin zăpadă câteva ore. Mi-am scos mănuşile şi îmi mişcăm degetele. Îmi ştergeam mereu chiciura care mi se aduna pe buza de sus.

Am ajuns la brazii de la baza movilei de zăpadă. Deodată, câinii s-au oprit. Au început să latre.

— Hii! a strigat Arthur.

Câinii refuzau să meargă mai departe.

Nicole a fugit la câinele ei preferat, Lars.

— Ce e, Lars? Ce s-a întâmplat?

Lars a început să urle.

— Ce e cu ei? l-a întrebat tata pe Arthur.

Arthur a pălit din nou la faţă. Îi tremurau mâinile. Privea concentrat printre copaci, cu ochii mijiţi din cauza luminii strălucitoare.

— Ceva a speriat câinii, a spus el. Uite, s-a zburlit părul pe ei.

L-am mângâiat pe Lars. Era adevărat. I se ridicase blana. Mârâia.

— Câinii ăştia nu se sperie uşor, a spus Arthur. Orice ar fi, i-a speriat foarte tare.

Toţi câinii au început să urle.

Nicole stătea aproape de tata.

— E ceva periculos pe movila aia, a spus Arthur. E ceva periculos – foarte aproape.

Capitolul 12

— Vă avertizez, domule Blake, a spus Arthur. Trebuie să ne întoarcem.

— Nici vorbă, a protestat tata. Nu ne întoarcem, vorbesc serios.

Câinii lătrau şi se agitau în hamuri.

Arthur clătină din cap.

— Eu nu merg mai departe. Şi nici câinii nu mai merg.

Tata a strigat la câini să pornească. Câinii urlau şi se retrăgeau. Tata a strigat din nou. În loc să meargă înainte, câinii încercau să întoarcă.

— Nu-i mai necăji, a spus Arthur. Nu vor să meargă mai departe, ţi-am spus deja. Dacă ne întoarcem acum, mai avem timp să ajungem la cabană până nu se face prea târziu.

— Ce facem, tată? l-am întrebat.

Tata s-a încruntat.

— Poate că Arthur are dreptate. Ceva i-a speriat pe câini. O fi vreun urs sau altceva prin apropiere.

— Nu e urs, domnule Blake, insista Arthur. Câinii ăştia sunt îngroziţi. Şi eu sunt la fel.

A pornit prin zăpadă, înapoi spre cabană.

— Arthur! a strigat tata. Vino înapoi.

Arthur nici nu s-a întors. N-a spus nici un cuvânt. Mergea înainte. „Trebuie să fie tare speriat, m-am gândit eu. Am simţit fiori pe şira spinării."

Lătrând încă agitaţi, câinii au întors sania şi au pornit după Arthur.

Tata se uita atent printre copaci.

— Dacă aş putea vedea ce e acolo!

— Hai să mergem să vedem, am zis eu. Orice ar fi, probabil că o să faci poză grozavă.

Asta de obicei ţine la tata.

S-a uitat înapoi la Arthur, la sanie, la câinii, care mergeau spre cabană.

— Nu, e prea periculos. Nu avem de ales. Haideţi, copii!

Am luat-o spre cabană, mergând greoi.

— Poate îl conving mâine pe Arthur să meargă, a spus tata încet.

Nu i-am răspuns, dar aveam sentimentul că nu va fi uşor să îl

facă pe Arthur să urce dealul.

„Şi poate că Arthur are dreptate, îmi spuneam. Câinii ăia erau aşa de speriaţi. Era straniu.”

Când am ajuns la cabană, Arthur deshăma câinii de la sanie. Aceştia se mai calmaseră.

Mi-am aruncat rucsacul şi m-am lăsat să cad pe sacul de dormit.

— Am putea să luăm cina, a mormăit tata.

Îmi dădeam seama că e într-o dispoziţie foarte proastă.

— Jordan, nu vrei să te duci tu cu Nicole să adunaţi nişte lemne de foc? Dar aveţi grijă.

— Avem, tată, a spus Nicole.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre ieşire.

— Jordan, m-a strigat tata, pe un ton aspru. Pune-ţi rucsacul în spate. Nu vreau să pleci *nicăieri* fără rucsac. Ai înţeles?

— Dar nu ne ducem decât după lemne, am protestat eu. Ne întoarcem în câteva minute. Şi, oricum, Nicole îl are pe al ei.

— Fără comentarii, a răbufnit tata. Dacă vă rătăciţi, o să aveţi nevoie de mâncarea aia până vă găsim noi. Când părăseşti cabana, iei rucsacul cu tine. Ne-am înţeles?

Mamă, da’ ce nervos era!

— Înţeles, am zis eu punându-mi rucsacul în spate.

Am pornit cu Nicole prin zăpada care ne scârţâia sub picioare, spre copacii din apropiere. Erau câţiva copaci de-a lungul unei creste acoperite cu zăpadă, cam la opt sute de metri distanţă.

Am urcat creasta. Eu am ajuns primul în vârf.

— Nicole, uite!

De cealaltă parte am văzut un pârâu îngheţat. Era prima apă pe care o vedeam de când ajunseserăm aici. Am coborât cu paşi mărunţi şi ne-am oprit să ne uităm la pârâu. Am testat apa cu piciorul.

— Nu călca acolo, Jordan, a strigat Nicole. Poţi să cazi.

Am bătut în gheaţă cu vârful bocancului.

— E destul de tare, i-am spus.

— Oricum, a zis Nicole. Nu risca. O să te omoare tata dacă mai păţeşti ceva.

— Mă întreb dacă sunt peşti sub gheaţă, am spus studiind-o.

— Să-i spui lui tata, poate o să vrea să facă o poză aici.

Am plecat de lângă pârâu şi ne-am apucat să adunăm crengi uscate de sub copaci. Le-am cărat peste creasta de zăpadă şi tot drumul până la cabană.

— Mulţumesc, copii, a spus tata când am năvălit înăuntru.
A luat lemnele şi a aprins focul în sobă.
— Ce ziceţi de nişte clătite în seara asta?
„I-a trecut supărarea”, m-am gândit eu uşurat.
Nicole i-a povestit lui tata despre pârâul îngheţat.
— Interesant, a spus tata. O să mă duc să mă uit, după cină. Trebuie să găsesc *ceva* de fotografiat, în afară de gheaţă şi zăpadă.
Clătitele ne-au înveselit pe toţi. În afară de Arthur.
A mâncat mult, dar a vorbit foarte puţin. A scăpat furculiţa pe jos şi, bombănind ceva, a ridicat-o şi a continuat să mănânce fără să o şteargă.
După ce am terminat, Nicole şi cu mine l-am ajutat pe tata să strângă masa.
Când făceam ordine prin lucrurile noastre, deodată, câinii au început să latre.
Arthur a îngheţat.
— Ce e asta, am strigat eu? Ce-i sperie pe câini?

Capitolul 13

Câinii scheunau şi lătrau.

Era, oare, cineva afară?

Un animal? Un monstru?

— Mă duc să văd, a spus Arthur, solemn.

Şi-a luat haina şi căciula de lână şi a ieşit repede din cabană.

Tata şi-a luat şi el haina.

— Staţi aici, ne-a spus şi l-a urmat şi el pe Arthur.

Ne uitam unul la altul, ascultând scheunatul câinilor.

Câteva secunde mai târziu, s-au oprit.

Tata s-a întors şi a băgat capul pe uşă.

— Nu e nimic aici. Nu ştim ce i-a speriat aşa, dar Arthur îi linişteşte.

Tata şi-a luat aparatul de fotografiat.

— Duceţi-vă la culcare. Eu o să mă duc să mă uit un pic la pârâul ăla. Nu stau mult, bine?

Uşa s-a închis cu zgomot după el.

I-am auzit zgomotul paşilor prin zăpadă. Apoi linişte. Eu şi Nicole ne-am băgat în sacii de dormit.

M-am întors pe o parte, încercând să mă instalez confortabil. Trecuse de ora opt, dar afară era încă lumină. Razele soarelui pătrundeau prin fereastra cabanei. Asta îmi amintea de când eram mic. Mama încerca să mă convingă să dorm după-amiaza. Niciodată nu putusem să dorm în timpul zilei.

Am închis ochii. I-am deschis. Nu-mi venea somnul.

Am întors capul şi m-am uitat la Nicole. Stătea pe spate, cu ochii larg deschişi.

— Nu pot să dorm, am anunţat-o eu.

— Nici eu.

Mă foiam în sacul de dormit.

— Unde o fi Arthur? a întrebat Nicole. De ce durează atât de mult?

— Probabil stă pe afară cu câinii. Cred că preferă compania lor, decât pe a noastră.

— Asta e sigur.

Ne întorceam de pe o parte pe alta. Nu se întunecase. Cabana era luminată de razele care pătrundeau prin fereastră.

— Eu renunţ, am zis gemând. Hai să ieşim să facem un om de zăpadă sau ceva.

— Tata a zis să stăm aici.

— Dar nu ne ducem nicăieri. Nu plecăm de lângă cabană, am asigurat-o eu.

Am ieşit din sacul de dormit şi am început să mă îmbrac.

Nicole stătea în fund.

— N-ar trebui să ieşim, a insistat.

— Haide. Ce s-ar putea întâmpla?

S-a ridicat în picioare şi şi-a luat puloverul pe ea.

— Trebuie neapărat să fac ceva, a spus.

Ne-am îmbrăcat. Am deschis uşa cabanei.

— Jordan, stai! a strigat Nicole. Ţi-ai uitat rucsacul.

— Nu ieşim decât aici, în faţa uşii, am protestat eu.

— Haide. Tata a zis că trebuie să-l iei. O să fie furios dacă ne găseşte afară. Dar o să fie şi mai furios dacă vede că nu ai rucsacul.

— Bine, bine, am mormăit eu, punându-mi rucsacul în spate. De parcă cine ştie ce ni s-ar putea întâmpla.

Am ieşit afară în frig. Am lovit zăpada cu piciorul.

Nicole m-a prins de mânecă.

— Ascultă, a şoptit ea.

Am auzit zgomot de paşi în spatele cabinei.

— E Arthur, i-am spus.

Ne-am furişat în spate. *Chiar era* Arthur.

Stătea ghemuit lângă sanie, legând unul dintre câini. Ceilalţi erau deja prinşi la sanie.

— Arthur, ce s-a întâmplat? am strigat eu.

Luat prin surprindere, s-a întors spre noi. N-a spus nimic. A sărit pe partea din spate a saniei şi a strigat către câini comanda de pornire, tare, cât îl ţineau plămânii.

Câinii trăgeau cât puteau, aplecându-se înainte.

— Arthur, unde te duci? am strigat eu. Întoarce-te!

Sania mergea din ce în ce mai repede.

— Arthur! Arthur!

Nicole şi cu mine alergam după el, strigându-l întruna.

Dar sania se îndepărta de noi.

Arthur nu s-a mai întors.

Capitolul 14

Nicole şi cu mine am alergat în urma saniei, dar acesta s-a îndepărtat rapid, părând din ce în ce mai mică.

— Arthur! Întoarce-te!

— A plecat cu mâncarea noastră, am strigat eu.

Nu puteam să-l lăsăm să plece. Fugeam după el cât puteam de repede. Bocancii ni se afundau în zăpadă.

Sania a urcat pe un deal înalt acoperit cu zăpadă.

— Stai! Stai! ţipa Nicole. Te rugăm!

— Nu putem să ţinem pasul cu câinii, am spus gâfâind.

— Trebuie să încercăm, ţipa Nicole agitată. Nu-l putem lăsa să plece, abandonându-ne aici.

Sania a dispărut în spatele dealului. Ne-am căţărat pieptiş, alunecând pe zăpadă.

Când am ajuns în vârf, Arthur şi câinii erau mult înaintea noastră. Priveam îngroziţi cum dispar în tundră.

Epuizat, am căzut pe zăpadă.

— Nu-i mai putem prinde, am spus înecându-mă.

— Jordan, ridică-te, mă ruga Nicole.

— Nu-l mai putem ajunge, am spus gemând.

Apoi, Nicole a spus cu o voce moale:

— Unde suntem?

M-am ridicat şi am privit împrejur. Zăpadă, zăpadă şi iar zăpadă. Peste tot în jurul nostru, doar zăpadă. Nici un reper. Nici urmă de cabană.

Soarele era acoperit de nori. Vântul se înteţea. Începuse să ningă.

Nu aveam idee pe unde suntem.

— În ce parte e cabana? Pe unde am venit? am întrebat eu cu o voce pierdută.

Am scrutat orizontul printre fulgii de zăpadă. Nu vedeam cabana nicăieri.

— E încolo, a spus Nicole, trăgându-mă de mânecă. Hai să mergem!

— Nu! am spus eu. Acum ningea şi mai tare şi fulgii îmi înţepau ochii. Am strigat tare, să acopăr vuietul vântului: Cabana e în cealaltă direcţie! Nu dintr-acolo am venit.

— Uite, a ţipat Nicole, arătând în jos. Urmele noastre. Dacă le urmăm, ne duc până acasă.

Am început să coborâm dealul mergând după urmele pe care le lăsaserăm în zăpadă. Vântul vuia din ce în ce mai tare.

Am mers după urme pentru scurtă vreme. Era foarte greu să le urmăreşti prin zăpadă. Totul era alb şi gri. Toată lumea părea colorată în alb şi în gri.

Nicole se uita la mine prin perdeaua groasă de fulgi.

— De-abia te văd, a strigat ea.

Ne-am aplecat la pământ încercând să găsim urmele.

— Au dispărut! am strigat eu.

Zăpada le acoperise deja.

Nicole m-a prins de braţ.

— Jordan, mi-e frică.

Şi mie mi-era frică, dar nu i-am spus lui Nicole.

— O să găsim cabana, nu-ţi face griji. Tata sigur ne caută chiar acum.

Aş fi vrut să cred şi eu asta. Vântul ne izbea cu rafale de zăpadă îngheţată. M-am străduit să privesc înainte, în ciuda vântului. Nu vedeam nimic. Totul era alb. Alb peste alb. Alb peste gri.

— Ţine-mă de mână, am strigat eu.

— Ce-ai zis?

— Am zis să mă ţii de mână. Altfel ne putem pierde unul de altul prin viscol.

Nicole m-a prins mai tare de braţ, să-mi arate că a auzit ce am zis.

— Mi-e aşa de frig, a strigat ea. Hai să fugim.

Am încercat să fugim împleticindu-ne prin zăpadă.

— Tată! strigam. Tată!

Nu ştiam încotro ne îndreptăm, dar ştiam că trebuie să mergem.

— Uite! a strigat Nicole. Cred că se vede ceva.

M-am străduit să privesc prin zăpadă, dar n-am văzut nimic.

Nicole m-a tras după ea.

— Haide!

Alergam orbiţi de zăpadă. Deodată, pământul a cedat sub picioarele noastre.

Ţinându-o încă de mână pe Nicole, am simţit cum sunt înghiţit în zăpadă.

Capitolul 15

Cădeam, cădeam în continuu. În jurul nostru totul era alb şi îngheţat.

Zăpada se năpustea deasupra noastră, se formau vârteje în jurul nostru.

Ne îngropa.

„O altă crevasă, m-am gândit. O altă groapă adâncă în zăpadă.

Mult mai adâncă decât prima."

Amândoi am aterizat cu un ţipăt, împleticiţi.

— Dă-te la o parte, a ţipat Nicole. Unde suntem? Dă-te la o parte!

Ameţit, m-am ridicat în picioare. Apoi am prins-o pe Nicole de mâini şi am ridicat-o şi pe ea.

— O, nu! a spus Nicole.

Amândoi ne uitam în sus. Abia distingeam cerul gri. Iar în jurul nostru, pereţi înalţi de zăpadă. Fulgi mărunţi se cerneau deasupra noastră. Mă uitam în sus, spre gura crevasei. Bucăţi mari de zăpadă se desprindeau de pe pereţii de gheaţă şi cădeau cu zgomot înfundat lângă noi, pe fundul crevasei.

— Suntem blocaţi aici. Tata n-o să ne mai găsească niciodată! a spus Nicole, aproape plângând.

Am prins-o de umeri. O bucată de zăpadă s-a desprins de undeva de sus şi i-a căzut pe cizme.

— Stai calmă, i-am spus.

Însă vocea îmi tremura.

— Calmă? Cum să stau calmă?

— Tata o să ne găsească, am spus.

Nici eu nu prea credeam asta. Am înghiţit în sec, încercând să-mi stăpânesc panica.

— Taaaaatăăăă! a strigat Nicole cu mâinile pâlnie la gură. Striga cât putea de tare. Taaaaaaatăăăăă!

I-am astupat gura cu mânuşa.

Era prea târziu.

Am auzit un huruit.

Huruitul s-a transformat într-un vuiet, şi pereţii crevasei au început să crape şi să se fărâmiţeze.

Cădeau bucăţi de gheaţă. Peste noi.

Tremurând de frică, mi-am dat seama ce se întâmplase.

Nicole declanşase o avalanşă.

Capitolul 16

Zăpada cădea peste noi. Am împins-o pe Nicole lângă perete şi m-am lipit şi eu de el.

Zăpada cădea cu zgomot.

M-am împins în perete şi, am fost şocat când am văzut că acesta a cedat.

— Au! am strigat, surprins.

Am căzut amândoi în deschizătura din peretele crevasei.

Ne rostogoleam în întuneric complet.

Am auzit o bubuitură în spatele nostru. Inima îmi bătea cu putere. Când m-am întors, am văzut că se umpluse crevasa. Zăpada ajunsese până sus.

Nicole şi cu mine eram închişi în groapa aceea întunecată.

Dispăruseră şi crevasa şi tot.

Stăteam ghemuiţi în deschizătura laterală, tremurând şi respirând greu.

— Unde suntem? a întrebat Nicole, înecându-se. Ce facem acum?

— Nu ştiu.

Am atins zidul. Părea un tunel îngust. Pereţii erau din stâncă, nu din zăpadă.

Ochii mi se obişnuiseră cu întunericul. Se zărea o luminiţă la capătul tunelului.

— Hai să vedem ce e acolo, i-am propus lui Nicole.

Ne-am târât în genunchi prin tunel, către locul de unde venea lumina. Am ajuns la capăt. Ne-am ridicat în picioare.

Eram într-o peşteră mare. Tavanul peşterii era mult deasupra capetelor noastre. Pe unul dintre pereţi se scurgea uşor apă. De undeva din spate venea o lumină slabă.

— Lumina trebuie să vină de afară, a spus Nicole. Asta înseamnă că este o ieşire.

Ne-am strecurat încet prin peşteră. Nu auzeam decât *pic! pic! pic!* – se topeau ţurţurii.

„Curând o să ieşim de aici“, mi-am spus.

— Jordan, a şoptit Nicole.

— Uite!

Jos se vedea o urmă. O urmă gigantică. Mai mare decât urma falsă pe care o făcusem eu în zăpadă în dimineaţa aceea. Ar fi încăput acolo cinci perechi de pantofi de-ai mei.

Am făcut câţiva paşi şi am văzut alta.

Nicole m-a prins de braţ.

— Crezi că e…?

Ştiam ce vroia să spună.

Am mers după urmele gigantice de-a lungul peşterii. Ne-au dus într-un colţ întunecat undeva în spate. Şi au dispărut.

Mi-am ridicat privirea.

Nicole a tras aer în piept.

Am văzut amândoi în acelaşi timp.

Era creatura.

Teribilul om de zăpadă!

Ne privea de sus.

Stătea în două picioare, ca un om, şi era acoperit cu blană maro. Ochii negri ne ţinteau de pe o faţă urâtă, jumătate omenească, jumătate de gorilă.

Nu era prea înalt, doar cu un cap mai mare decât mine. Dar părea uriaş. Corpul lui era gros şi puternic, avea picioare gigantice şi braţele îi erau acoperite cu blană. Avea mâinile cât nişte mănuşi de baseball.

— Nu avem unde să fugim, a spus Nicole.

Avea dreptate.

Intrarea fusese blocată de avalanşă. Iar pe lângă monstru nu aveam cum să ne strecurăm.

Nu era nici o ieşire.

Teribilul om de zăpadă ne privea fix. Apoi a început să se mişte.

Capitolul 17

Îmi clănţăneau dinţii.

Stăteam tremurând, cu ochii închişi, şi aşteptam ca monstrul să ne înhaţe.

A trecut o secundă. Apoi alta.

Nu s-a întâmplat nimic.

Am deschis ochii. Omul de zăpadă nu se mişcase. Nicole a făcut un pas înainte.

— E îngheţat! a strigat ea.

— Ce?

Am clipit, încercând să mă obişnuiesc cu lumina slabă. Aşa era. Monstrul stătea înţepenit într-un bloc uriaş de gheaţă transparentă.

Am atins gheaţa. Monstrul stătea înăuntru ca o statuie.

— Dacă el e îngheţat aici, atunci cine a făcut urmele?

Nicole s-a aplecat să studieze urmele. S-a cutremurat din nou de mărimea lor.

— Duc direct la blocul de gheaţă. Monstrul trebuie să le fi făcut cumva.

— Poate că s-a întors aici şi a îngheţat pur şi simplu, am spus eu. Am atins peretele cavernei, pe care se scurgea apă rece. Sau, poate, am adăugat eu, intră în gheaţă ca să se odihnească, cum se duce Dracula să doarmă în sicriu.

M-am retras. Era prea înspăimântător să stau aşa de aproape de el. Dar monstrul stătea încremenit sub stratul gros de gheaţă.

Nicole s-a aplecat spre el.

— Uite ce mâini are! a strigat ea. Sau labe, sau ce-or fi.

Avea mâinile acoperite, ca şi restul corpului, cu blană maronie. Avea degete groase, ca de om. Din ele ieşeau nişte gheare lungi şi ascuţite.

Am simţit fiori pe şira spinării uitându-mă la ghearele lui. La ce le folosea? Sfâşia cu ele animale sălbatice? Oameni care îi ieşeau în cale?

Avea picioare puternice, cu gheare mai scurte. M-am uitat atent la faţa lui. Avea capul acoperit cu blană, cu excepţia unui cerc care îi înconjura ochii, nasul şi gura. Avea pielea rozalie. Buzele erau albe şi groase, încremenite într-o grimasă înspăimântătoare.

— E clar că e mamifer, a spus Nicole. Pot să-ţi spun după blană.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nicole, nu avem timp acum pentru lecţii de biologie. Când o vedea tata asta, o să sară-n sus de bucurie. Dacă reuşeşte să-i facă o poză, o să fie celebru!

— Da, a spus Nicole. Dacă-l găsim pe tata. Dacă reuşim să ieşim de aici.

— Trebuie să fie o ieşire.

M-am apropiat de un perete şi l-am pipăit cu mâinile, căutând o gaură, o spărtură în stâncă, orice. După câteva minute am găsit o crăpătură.

— Nicole, am strigat. Am găsit ceva!

Nicole a venit în fugă. I-am arătat crăpătura din stâncă. S-a încruntat dezamăgită.

— Nu e decât o crăpătură.

— Poate e mai mult de atât, am protestat eu. Poate e o uşă secretă aici. Un pasaj ascuns, ceva.

Nicole a oftat.

— Da, merită să încercăm.

Am împins, ne-am băgat degetele în fisura din stâncă, am lovit în ea. Am încercat până şi să o tai cu o lovitură de karate.

Nimic.

— Îmi pare rău să te anunţ, Jordan, dar am avut dreptate. Ca întotdeauna Nu-i decât o crăpătură în zid.

— Atunci caută în continuare, am urlat eu. Trebuie să ieşim de aici.

Am continuat să caut ceva. Am pipăit zidul din spatele monstrului.

Deodată am auzit un zgomot. Un trosnet puternic.

— Nicole! am strigat. Ai găsit ceva?

M-am întors. Mi-am dat seama că nu de la ea venea zgomotul. Nicole se uita la monstru îngrozită.

— Ce e? am întrebat-o. Ce s-a întâmplat?

Apoi am mai auzit un *„trosc“.*

— Se sparge gheaţa! a ţipat Nicole. Iese monstrul!

Capitolul 18

Trosc!

Blocul de gheaţă s-a făcut ţăndări. Nicole şi cu mine ne-am lipit de perete, privind îngroziţi.

Teribilul om de zăpadă ieşea din gheaţă. Bucăţi întregi cădeau pe podea şi se spărgeau, ca şi cum ar fi fost de sticlă. Monstrul se scutură, urlând ca un lup.

— Fugi, am ţipat.

Am luat-o la goană, dar nu aveam unde să ne ducem. Ne-am îndreptat către celălalt colţ al peşterii, cât mai departe de monstru.

— Tunelul! am strigat eu.

M-am ghemuit la pământ şi am început să mă târăsc prin tunel. Nicole m-a oprit.

— Stai! E blocat, de la avalanşă. Ai uitat?

Da. Sigur. Ieşirea din peşteră era blocată de tone de zăpadă.

În partea opusă a peşterii, monstrul scotea un răget care zguduia pereţii.

Ne-am ghemuit într-un colţ. O simţeam pe Nicole tremurând lângă mine.

— Poate nu ne-a văzut, am şoptit eu.

— Atunci de ce urlă?

Monstrul şi-a ridicat în aer nasul lui de gorilă adulmecând.

O, nu! Putea să ne simtă mirosul din cealaltă parte a peşterii? Şi-a rotit capul mare, acoperit cu blană, dintr-o parte în alta.

Ne căuta. Ne simţea mirosul.

— Hmm! a pufnit el.

Privea fix într-un colţ al peşterii. În colţul *nostru.*

— O, nu! a spus Nicole. Ne-a văzut!

Creatura a pornit clătinându-se spre noi, grohăind cu fiecare pas.

M-am lipit de perete, gândindu-mă ce bine ar fi să ne înghită pământul. Ar fi fost mai bine decât să ne înghită monstrul.

Venea spre noi. Pământul se cutremura sub paşii lui. *Bum, bum, bum.*

Ne-am tupilat la podea, încercând să părem cât mai mici.

Monstrul s-a oprit la câţiva centimetri în faţa noastră şi a scos un răget asurzitor.

— Dinţii! a ţipat Nicole.

Îi văzusem şi eu. Două rânduri de dinţi uriaşi, ascuţiţi ca briciul.

Monstrul urla.

A întins laba după noi, cu ghearele scoase.

S-a întins după mine. Am încercat să mă feresc.

Monstrul a sforăit furios. A încercat din nou.

Şi-a pus laba uriaşă pe capul lui Nicole.

— Ajutor! a ţipat ea. Mă zdrobeşte!

Capitolul 19

— Dă-i drumul! am strigat eu, deşi îmi dădeam seama că nu pot face nimic.

Monstrul a urlat şi a întors-o pe Nicole cu spatele.

Apoi i-a smuls rucsacul din spate, cu o mişcare fulgerătoare.

— Hei! am ţipat îngrozit.

Cu o singură gheară a despicat rucsacul din pânză. A băgat mâna înăuntru şi a scos ceva.

O pungă. O pungă cu *trail mix*[2].

Nicole şi cu mine priveam îngroziţi cum îşi turna mâncarea în gură. Monstrul a făcut punga ghem şi a început să caute din nou prin rucsacul lui Nicole.

— Nu mai e, a şoptit ea către mine.

Cu un grohăit furios, monstrul a aruncat rucsacul.

— Acum ce facem? m-a întrebat Nicole.

Am băgat mâna în rucsacul meu şi, tremurând, am scos punga mea de *trail mix* şi am aruncat-o către monstru.

Punga a căzut pe podea şi s-a rostogolit la picioarele lui. S-a aplecat. A luat-o, a sfâşiat-o şi a dat pe gât cu lăcomie conţinutul ei.

Când a terminat, am împins rucsacul către el.

A fornăit. Apoi mi-a golit lucrurile din rucsac.

Nu mai era.

„O-o".

Monstrul s-a întins şi a scos un răget.

Apoi şi-a întins în jos braţele gigantice şi ne-a înşfăcat pe Nicole şi pe mine.

Ne-a ridicat.

Ne-a dus până în dreptul feţei lui.

Către gura lui.

Se pregătea să ne mănânce.

---

2 *Trail mix,* hrană energizantă folosită în special de excursionişti, care consta într-un amestec de nuci, alune, fructe uscate, ciocolată etc. (n.tr.)

Capitolul 20

M-am luptat, dar era prea puternic. L-am izbit cu pumnii în piept. L-am lovit cât de tare am putut. Nu părea să simtă.

Ne ţinea în mână, ca pe nişte păpuşi.

— Te rog, nu ne mânca! Te rog!

Monstrul fornăia. Ne-a luat pe amândoi în braţe şi a pornit cu noi de-a lungul cavernei, ţinându-ne strâns.

L-am lovit în coaste. Nici o reacţie. Nimic.

— Lasă-ne! am ţipat. Dă-ne drumul!

— Unde ne duce? ţipa Nicole, zguduindu-se cu fiecare pas al monstrului.

„Poate vrea să ne frigă, m-am gândit îngrozit. Poate nu-i place să mănânce copii negătiţi.“

Ne-a dus în spatele peşterii. Cu o lovitură puternică, a dat la o parte un bolovan. Un mic tunel a apărut în spatele lui.

Nicole a gemut.

— De ce n-am văzut asta mai devreme? Am fi putut scăpa.

— Acum e prea târziu, am spus eu.

Omul de zăpadă ne-a împins prin tunel. Am ieşit într-o peşteră mai mică, plină de lumină. Mi-am aruncat privirea în sus.

Deasupra se vedea cerul cenuşiu.

O ieşire!

Balansându-ne pe un braţ, monstrul a urcat peretele peşterii. Cu paşi mari, a ieşit la suprafaţă.

Aerul rece m-a izbit în faţă. Dar corpul monstrului radia căldură.

Viscolul se oprise. Tundra era acoperită de zăpadă proaspătă.

Monstrul mergea clătinându-se prin zăpadă, fornăind şi grohăind în timp ce mergea.

Picioarele lui gigantice se afundau adânc în zăpadă. Dar cu fiecare pas acoperea o distanţă mare.

Unde ne ducea? Unde?

„Poate mai are o peşteră, m-am gândit, cutremurându-mă. O peşteră unde sunt mai mulţi monştri. Prietenii lui. O să fie ospăţ.“

Am încercat din nou să scap din strânsoarea monstrului. L-am izbit şi m-am luptat cât am putut.

Monstrul a scos un răget şi şi-a înfipt ghearele în coastele

mele.

— Au! am ţipat eu.

Dar am încetat să mă mai foiesc. Dacă mă mişcăm, ghearele lui îmi pătrundeau mai adânc.

„Bietul tata, îmi spuneam cu amărăciune. N-o să afle niciodată ce s-a întâmplat cu noi. Doar dacă ne găseşte oasele în zăpadă.”

Deodată am auzit un lătrat. Un câine!

Teribilul om de zăpadă s-a oprit. A fornăit şi a adulmecat aerul. Apoi ne-a lăsat uşor jos.

Am aterizat clătinându-ne pe picioare.

Nicole se uita surprinsă la mine.

Am luat-o la fugă, împleticindu-ne prin stratul gros de zăpadă. Mi-am aruncat privirea înapoi.

— Fuge după noi? a întrebat Nicole.

Nu eram sigur, nu-l mai zăream. Vedeam doar zăpada albă.

— Fugi! am strigat.

Apoi am zărit ceva cunoscut în depărtare. O pată maronie.

Am împins-o pe Nicole.

— Uite cabana!

Am luat-o la fugă şi mai repede. „Dacă am putea să ajungem la cabană…“

Dinspre cabană se auzea un lătrat furios. Era câinele pe care îl lăsase Arthur când plecase.

— Tată! Tată! ţipam noi.

Am năvălit pe uşă.

— L-am găsit! L-am găsit pe teribilul om de zăpadă!

— Tată?

Cabana era goală. Goală de tot.

Tata nu era acolo.

Capitolul 21

Mi-am rotit privirea prin cabana goală.

— Tată! Tată!

Am simţit că-mi stă inima-n loc. Mi se uscase gâtul.

„Unde s-o fi dus? A plecat să ne caute? S-a rătăcit prin viscol?“

— Suntem… suntem singuri, am murmurat eu.

Am fugit la fereastră. O pojghiţă subţire de gheaţă se aşezase pe geam.

Nici urmă de tata.

— Măcar monstrul nu ne-a urmărit, am zis eu.

— Jordan, de ce ne-a lăsat jos? a întrebat Nicole cu o voce pierită.

— Cred că l-a speriat câinele, am răspuns eu.

Oare ce ar fi făcut monstrul cu noi dacă nu lătra câinele? Atunci am auzit câinele lătrând din nou şi am rămas amândoi încremeniţi.

— Monstrul! am ţipat eu. S-a întors. Ascunde-te!

Ne-am uitat agitaţi în jurul nostru, căutând un loc să ne ascundem. Cabana era aşa de goală! Nu i-ar fi luat mult monstrului să ne găsească.

— După sobă, a propus Nicole.

Am fugit către soba mică pătrată şi ne-am ghemuit în spatele ei.

De afară se auzeau paşii lenţi, greoi ai monstrului.

Scârţ, scârţ, scârţ. Zăpada scârţâia sub paşii lui.

Nicole m-a prins de mână. Am încremenit, aşteptând. Ascultam.

Scârţ, scârţ.

„Nu intra în cabină, îl rugam eu în gând. Nu ne prinde din nou.“

Paşii s-au oprit la uşă. Am închis ochii.

Uşa s-a deschis. O rafală de aer rece a invadat încăperea.

— Jordan, Nicole?

Era tata!

Am sărit de după sobă. Era tata, cu aparatul de fotografiat la gât.

Am fugit la el şi l-am îmbrăţişat.

— Tată, ce bine că eşti tu!

— Bună! Ce se întâmplă, nu trebuia să dormiţi? S-a uitat apoi prin cabană. Unde e Arthur?

— A plecat! am strigat într-o răsuflare. A luat sania şi trei dintre câini.

— Am alergat după el, a adăugat Nicole, dar nu l-am prins.

Pe faţa lui tata se citea uimirea şi, apoi, teroarea.

— Ar fi bine să trimit un mesaj prin staţie să cer ajutor. N-o să rezistăm mult fără mâncare.

— Tată, ascultă, am zis eu, blocându-i calea. Nicole şi cu mine l-am găsit pe teribilul om de zăpadă!

Tata a trecut pe lângă mine.

— Nu avem timp de glume, Jordan.

— Nu glumeşte, tată, a spus Nicole, trăgându-l de mânecă. Chiar l-am găsit. Trăieşte într-o peşteră acoperită de zăpadă.

Tata s-a oprit să o studieze pe Nicole. Pe ea o crede întotdeauna. Dar de data asta nu era convins.

— E adevărat! am strigat eu. Hai cu noi să-ţi arătăm.

Nicole şi cu mine îl trăgeam pe tata spre uşă.

— Jordan, dacă asta e altă poantă de-a ta, ai încurcat-o! m-a avertizat el. Suntem într-o situaţie critică aici şi…

— Tată, nu glumeşte! a strigat Nicole, pierzându-şi răbdarea. Haide!

L-a dus la locul unde monstrul ne dăduse drumul şi i-am arătat urmele.

— Ce motive am să cred asta? a întrebat tata. Mi-ai mai arătat o dată o urmă falsă azi-dimineaţă. Astea sunt doar un pic mai mari.

— Tată, nu am făcut eu urmele astea, crede-mă!

— O să-ţi arătăm peştera, tată, a zis Nicole. Mergi după urme, ai să vezi. E incredibil!

Ştiam că tata a venit cu noi doar pentru că insistase Nicole. Pe ea o credea. Pentru că ea nu-i jucase niciodată feste.

Clătinându-ne în vânt, am mers după urmele gigantice din zăpadă. Tata n-a rezistat să nu facă câteva poze cu urmele, aşa, pentru orice eventualitate.

Urmele ne-au dus înapoi la peşteră. Se opreau în faţa unei deschizături în pământ.

— Peştera e acolo, i-am spus arătând spre groapă.

Mi s-a părut că tata începuse să ne creadă.

— Hai să mergem să vedem ce e înăuntru, a spus el.

— Ce? am strigat eu. Înapoi acolo? La monstru?

Tata deja cobora spre deschizătura peşterii. Întinsese mâna

să o ajute pe Nicole să coboare.

Eu ezitam.

— Tată, stai. Nu înţelegi. E un monstru acolo.

— Haide, Jordan, vreau să văd cu ochii mei.

Nu aveam de ales. Tata cobora, indiferent ce i-aş fi spus eu. Şi nu voiam să aştept afară singur. Am coborât către gura peşterii.

Toţi trei ne-am strecurat prin pasajul îngust, până am ajuns la intrare.

Stând aproape unul de altul, tata şi Nicole au păşit înăuntru. Eu, însă, m-am oprit, privind înăuntru.

— Jordan, vino, a şoptit tata.

„E un monstru acolo, mi-am zis, un monstru uriaş, cu gheare şi cu colţi ascuţiţi. Am reuşit să scăpăm de el odată. De ce ne întoarcem? Ce o să ni se întâmple acolo?“

Simţeam că se va întâmpla ceva rău. Ceva foarte rău.

Capitolul 22

Tata m-a luat de mână şi m-a tras în peşteră.

Am auzit picăturile de apă scurgându-se pe perete. Clipeam, aşteptând să mi se obişnuiască ochii cu întunericul.

Unde era? Unde era monstrul?

Auzeam aparatul lui tata fotografiind de zor. Încercam să mă ţin aproape de el. Am scos un ţipăt când l-am zărit pe omul de zăpadă. Mă aşteptam să răcnească şi să sară la noi.

Dar el stătea încremenit, privind drept înainte.

Era din nou îngheţat. Într-un bloc uriaş de gheaţă.

Nicole s-a apropiat de el.

— Cum face asta?

— E *uimitor!* a strigat tata, făcând poză după poză. *Incredibil!*

Am privit faţa monstrului. Ne privea fix, din interiorul blocului de gheaţă. Ochii lui negri străluceau. Gura îi îngheţase într-un rânjet care lăsa să i se vadă colţii.

— Vă daţi seama cât de faimoşi o să fim? a spus tata.

S-a oprit din fotografiat o clipă şi s-a uitat la monstrul cu blană maronie.

— De ce să ne oprim aici? a murmurat el. De ce să ne întoarcem doar cu fotografii? De ce să nu-l luăm pe omul de zăpadă cu noi în California? Vă daţi seama ce senzaţie va face?

— Dar, cum? a întrebat Nicole.

— Să ştii că e viu, l-am avertizat eu. Poate să spargă gheaţa şi să iasă. Şi când face asta, e chiar înspăimântător. Nu cred că l-ai putea controla.

Tata a ciocănit uşor în blocul de gheaţă, testându-l.

— Nu-l lăsăm să iasă din gheaţă, a zis el. Cel puţin nu înainte să-l putem ţine sub control.

Tata înconjura blocul de gheaţă, frecându-şi bărbia.

— Dacă tăiem un pic din gheaţă, ar putea intra în cufărul pentru provizii. L-am putea căra în California în blocul lui, încuiat în cufăr. E etanş, aşa că gheaţa nu se va topi.

S-a apropiat de blocul de gheaţă şi a mai făcut câteva poze cu faţa fioroasă a monstrului.

— Haideţi să luăm cufărul, copii.

— Tată, stai un pic, am zis eu. Nu-mi plăcea deloc ideea. Tu nu înţelegi. Omul de zăpadă ar putea să ne atace. Ne-a dat drumul odată. De ce să ne mai asumăm încă o dată riscul?

— Uită-te la dinţii lui, tată, l-a rugat Nicole. E puternic, ne-a luat în braţe pe amândoi odată!

— Merită să încercăm, insista tata. Nici unul n-aţi păţit nimic, nu-i aşa?

Am dat din cap amândoi.

— Da, dar…

— Haideţi!

Tata se hotărâse, nu avea de gând să asculte avertismentele noastre.

Nu-l mai văzusem niciodată aşa de entuziasmat.

În timp ce ieşeam din peşteră, a strigat către omul de zăpadă:

— Să nu pleci, venim imediat!

Am alergat prin zăpadă până la cabană. Tata a scos cufărul cu provizii. Era lung de aproape doi metri şi lat de un metru.

— O să încapă aici, a zis el. Dar atunci cufărul o să fie foarte greu.

— Avem nevoie de o sanie să-l tragă, a spus Nicole.

— Dar Arthur a luat sania, le-am amintit eu. Deci toată treaba pică. Va trebui să ne ducem acasă fără teribilul om de zăpadă. Ce rău îmi pare!

— Poate mai e o sanie pe undeva, a zis tata. Doar la cabană obişnuiau să vină oameni cu săniile trase de câini.

Mi-am amintit de sania cea veche pe care o văzusem la adăpostul câinilor. Şi Nicole o văzuse. L-a dus pe tata direct acolo.

— Fantastic! a strigat el. Acum haideţi să-l luăm pe omul de zăpadă, înainte să scape.

L-am legat pe Lars, singurul nostru câine, la sanie şi am tras cufărul până la peşteră.

Apoi ne-am strecurat în linişte înăuntru, trăgând cufărul după noi.

— Fii atent, tată, l-am avertizat. Se poate să fi spart gheaţa până acum.

Dar teribilul om de zăpadă era exact acolo unde îl lăsasem, încremenit în blocul lui de gheaţă.

Tata a început să taie gheaţa cu un bomfaier.

Eu mă plimbam agitat prin peşteră.

— Grăbeşte-te, i-am şoptit. Poate să năvălească afară în orice clipă.

— Ai răbdare, a răbufnit tata. Lucrez cât pot de repede.

S-a apucat să taie în continuare.

Fiecare secundă mi se părea o oră. Urmăream monstrul,

atent să-i detectez orice mişcare.

— Tată, chiar trebuie să faci atâta zgomot? L-ar putea trezi.

— Stai liniştit, Jordan, a spus tata, dar şi în vocea lui se simţea tensiune.

Apoi am auzit gheaţa crăpându-se *„trosc."*

— Ai grijă! am strigat. Iese!

Tata s-a ridicat.

— Nu iese. Eu am spart un pic gheaţa.

M-am uita la monstru. Nu se mişcase.

— Gata, copii. Suntem gata.

Tata tăiase blocul de gheaţă în aşa fel încât acesta era lung de doi metri.

— Ajutaţi-mă să pun ăsta în cufăr.

Am deschis capacul. Nicole şi cu mine l-am ajutat pe tata să încline blocul de gheaţă şi să-l aşeze cu grijă în cufăr. Se potrivea la limită.

Am tras de cufăr până la ieşirea din peşteră. Tata a legat o frânghie în jurul lui şi a urcat râpa de la gura prăpastiei.

— O să leg frânghia de sanie, a strigat el de afară. Lars o să mă ajute să-l scot afară.

— Auzi, am şoptit către Nicole, hai să strecurăm nişte bulgări de zăpadă în cufăr să-i aruncăm în Kyle şi Kara când ne întoarcem acasă. Zăpadă din peştera teribilului om de zăpadă. O să fim cei mai tari!

— Nu, te rog. Nu deschide cufărul, a insistat Nicole. De-abia l-am băgat pe omul de zăpadă înăuntru.

— Putem să strecurăm şi nişte bulgări, nu m-am lăsat eu.

Am făcut repede câţiva bulgări, i-am presat bine, am deschis capacul şi i-am strecurat înăuntru, lângă blocul de gheaţă.

Am mai verificat o dată monstrul. Gheaţa era solidă. Eram în siguranţă.

— Aici nu se topesc, am spus, închizând capacul.

Am încuiat cufărul şi am strâns funia în jurul lui. Eram convinsă că omul de zăpadă n-o să poată ieşi de acolo, chiar dacă sparge gheaţa.

— Gata? a strigat tata de sus. Unu, doi, trei, trage!

Tata şi Lars au tras de frânghie, până când lada s-a ridicat pe la pământ. Nicole şi cu mine stăteam în spate şi împingeam şi noi.

— Încă o dată! a strigat tata. Mai tare!

Împingeam cu toată forţa.

— E aşa de greu, se plângea Nicole.

— Haideţi copii, a strigat tata. Împingeţi!

Am împins în cufăr, iar tata şi Lars l-au tras la suprafaţă.

Tata s-a prăbuşit în zăpadă.

— Pffuu, a zis el ştergându-şi fruntea. Ce-a fost greu a trecut.

Apoi ne-a ajutat pe Nicole şi pe mine să ne căţărăm afară.

Ne-am odihnit câteva minute, apoi am pus cufărul pe sanie. Tata l-a legat bine cu frânghia, iar Lars a tras sania până la cabană.

Când am ajuns înăuntru, tata ne-a îmbrăţişat pe amândoi.

— Ce azi am avut! Ce zi grozavă!

Apoi s-a întors către mine.

— Vezi, Jordan, nimic teribil nu s-a întâmplat.

— Am avut noroc, am zis eu.

— Mi-e aşa de somn, a zis Nicole prăbuşindu-se pe sacul ei de dormit.

M-am uitat pe geam. Soarele era sus pe cer, dar ştiam că trebuie să fie foarte târziu.

Tata s-a uitat la ceas.

— E aproape miezul nopţii. Ar trebui să treceţi la culcare, a zis el încruntându-se. Deşi n-ar fi bine să ne trezim de dimineaţă că nu avem nimic de mâncare. O să chem ajutoare prin staţie. Vă culcaţi imediat cum ajungem în oraş.

— Putem să stăm la hotel? l-am întrebat pe tata. Ar prefera să dorm într-un pat.

— Dacă găsim unul, a spus el.

Apoi şi-a scos lucrurile afară unul câte unul. O busolă. Un aparat de fotografiat de rezervă. Role de film. O pereche de şosete făcute ghem.

Nu-mi plăcea privirea lui. A întors rucsacul şi a răsturnat totul pe podea. Răscolea totul din ce în ce mai agitat.

— Tată? Ce s-a întâmplat?

Când s-a întors către mine i se citea groaza pe faţă.

— Staţia, murmură el. A dispărut.

Capitolul 23

— Nu!

Nicole şi cu mine am ţipat amândoi.

— Nu se poate aşa ceva! striga tata, bătând cu pumnul în bagajul lui gol. Probabil că Arthur l-a luat ca să nu putem anunţa că a plecat.

Am început să mă agit prin cameră, speriat şi frustrat. Câinii, sania, mâncarea noastră – pe toate le luase Arthur.

Şi acum staţia.

Voia să ne lase aici să îngheţăm? Să murim de foame?

— Calmează-te, Jordan, a zis tata.

— Dar, tată… l-a întrerupt Nicole.

Tata a oprit-o.

— Lasă-mă puţin, Nicole. Trebuie să mă gândesc la o soluţie.

Tata a început să caute prin cabană.

— Fără panică. Fără panică. Fără panică, îşi repeta.

— Dar, tată… a zis Nicole, trăgându-l de mânecă.

— Nicole! am sărit eu. Suntem într-o situaţie foarte gravă. Am putea muri aici!

— Tată, insista ea. Ascultă-mă! Ai împachetat staţia azi-noapte, ca să nu îngheţe. E în sacul tău de dormit!

Tata a rămas cu gura căscată.

— Ai dreptate! a strigat el.

A alergat la sacul de dormit şi a băgat mâna înăuntru. A scotocit şi a scos de acolo staţia, înfăşurată într-un fular de lână.

A pornit-o şi a început să butoneze.

— Iknek, Iknek. Recepţie.

Tata a cerut aeroportului din Iknek să ne trimită un elicopter. A încercat să explice unde eram.

Nicole şi cu mine zâmbeam, somnoroşi, unul la altul.

— Mergem acasă, a zis ea bucuroasă. Acasă, în însorita Pasadena.

— Abia aştept să văd un palmier! am zis eu. M-am săturat de atâta zăpadă.

Nu aveam de unde să ştiu că aventura noastră de iarnă de-abia începea!

Capitolul 24

— Mmm, cum bate soarele! E cald şi plăcut! am zis eu.

— Au spus la radio că sunt 40 de grade astăzi, a dat Nicole raportul.

— Ce-mi place! am zis eu bucuros. Splendid!

Mi-am mai dat cu nişte loţiune bronzantă pe piept.

Excursia în Alaska ne părea ireală, acum că ne întorsesem acasă în Pasadena. Frigul, zăpada, viscolul care spulbera neaua în tundra albă. Teribilul om de zăpadă cu blană maronie, care mârâia fioros. Totul ne părea acum un vis.

Dar ştiam că totul fusese real. Tata ascunsese cufărul cu omul de zăpadă în camera obscură din spatele casei. De fiecare dată când treceam pe acolo, îmi aminteam totul… Îmi aminteam de creatura care zăcea acolo, îngheţată, şi mă cutremuram.

Nicole şi cu mine stăteam în grădină în costum de baie şi făceam plajă. Ne bucuram de soarele din Pasadena. Aici nu ningea niciodată.

Slavă Domnului!

Lauren a venit pe la noi, să audă cum a fost excursia. Aş fi vrut să-i spun *totul.* Dar tata ne rugase să nu zicem nimic, cel puţin nu înainte ca omul de zăpadă să fie dus undeva, în siguranţă.

— Nu-mi vine să cred, a zis Lauren pufnind. Acum o săptămână vorbeaţi întruna despre zăpadă, acum vă prăjiţi la soare!

— Păi, ne-am săturat de frig şi acum vrem căldură, am zis eu. În orice caz, am văzut destulă zăpadă cât pentru toată viaţa.

— Povestiţi-mi despre călătorie, insista ea. Spuneţi-mi totul!

— E secret, i-a spus Lauren.

Ne-am uitat unul la altul.

— Secret? Ce secret? a întrebat Lauren.

Înainte să-i răspundem, tata a ieşit din camera obscură, cu ochii mijiţi în lumina puternică. Purta o haină groasă, o căciulă de schi şi mănuşi. Dăduse aerul condiţionat la temperatura cea mai joasă în camera obscură şi acoperise cufărul cu pachete de gheaţă, ca să nu se dezgheţe omul de zăpadă.

— Plec în oraş, a zis el, dându-şi haina jos.

Avea o întâlnire cu nişte oameni de ştiinţă şi experţi naturalişti din Los Angeles. Voia să-l dea pe omul de zăpadă pe

mâini bune, să se asigure că acesta va fi tratat bine.

— Vă descurcaţi, copii, cât sunt eu plecat? ne-a întrebat el.

— Sigur că da, a răspuns Nicole! Am supravieţuit în tundra din Alaska. Cred că o să ne descurcăm până diseară la noi în curte.

— Mama mea e acasă, a zis Lauren. Dacă avem nevoie de ceva, e pe aproape.

— Bine, a spus tata. Atunci eu am plecat. Dar ţineţi minte – Jordan şi Nicole, sunteţi atenţi? Nu vă atingeţi de lada cu provizii. Nu vă apropiaţi. Ne-am înţeles?

— Da, tată, am spus eu.

— Bine. O să comand pizza pentru cină.

— Succes, tată, a strigat Nicole.

L-am urmărit cum a sărit în maşină şi a pornit.

— Deci, care e marele secret? a întrebat Lauren imediat ce a plecat tata. Ce e în lada de provizii? Haideţi! Spuneţi-mi. Nu vă las în pace până nu-mi spuneţi.

N-am putut să rezist. *Trebuia* să spun cuiva.

— L-am găsit. L-am găsit şi l-am luat cu noi.

— Pe cine aţi găsit?

— Pe omul de zăpadă, a strigat Nicole. Teribilul om de zăpadă!

— Da, sigur, a zis Lauren dându-şi ochii peste cap. Şi nu cumva aţi găsit-o şi pe Zâna Zânelor acolo?

— Ba da, am găsit-o, am glumit eu.

— Acum e în camera obscură, i-a spus Nicole lui Lauren.

Confuză, Lauren a făcut o grimasă.

— Cine, Zâna Zânelor?

— Nu, omul de zăpadă. E real, am spus eu. E prins într-un bloc de gheaţă.

„Acolo unde sunt şi patru-cinci bulgări de zăpadă, mi-am zis. Bulgări pe care aş putea să-i arunc în Lauren, ca o mică surpriză.”

— Dovediţi-mi, ne-a provocat Lauren. Asta e o invenţie de-a voastră. Credeţi că sunteţi amuzanţi.

Nicole şi cu mine ne-am uitat unul la altul. Ştiam ce gândeşte. Tata tocmai ne spusese să nu ne apropiem de cufăr.

— Sunteţi la fel ca fraţii Miller, a zis Lauren.

Asta a fost prea de tot.

— Haide, am zis. Hai să-ţi arătăm.

— Ba nu, Jordan, s-a împotrivit Nicole.

— Dar nu facem nimic, i-am spus eu. Ridicăm doar un pic

capacul, cât să-l vadă Lauren. Şi-l închidem imediat. Nu se întâmplă nimic.

M-am ridicat din şezlong şi m-am îndreptat către camera obscură. Nicole şi Lauren mă urmau.

Ştiam că vor veni după mine.

Am deschis uşa şi am aprins lumina. Un val de aer rece m-a izbit, făcându-mă să tremur.

Nicole ezita. Rămăsese în uşă.

— Jordan, nu cred că ar trebui să…

— Termină, Nicole! a zis Lauren. Teribilul om de zăpadă nu există. Sunteţi ridicoli amândoi.

— Nu suntem ridicoli, a protestat Nicole.

— Am putea să-i arătăm, Nicole, am spus.

Nicole n-a răspuns. A intrat în camera obscură şi a închis uşa.

Eram în costumul de baie, tremuram aproape la fel ca în Alaska.

M-am aşezat în genunchi lângă cufăr şi am deschis încuietorile.

Uşor, cu grijă, am ridicat capacul greoi.

Am tras cu ochiul înăuntru.

Şi am scos un ţipăt de groază de-ţi făcea părul măciucă.

Capitolul 25

Nicole şi Lauren au ţipat şi au luat-o la fugă.

Nicole s-a izbit în uşă cu zgomot.

Lauren s-a ghemuit sub masa de developat.

N-am putut să stau serios mult timp. Am început să râd.

— V-am prins! am strigat eu bucuros.

Eram foarte mulţumit de mine.

Le speriasem aşa de tare, că rămăseseră mai încremenite decât omul de zăpadă. Era acolo, îngheţat şi înţepenit în blocul lui de gheaţă.

— Jordan, nesuferitule! a strigat Nicole furioasă.

Mi-a tras un pumn în spate.

Şi Lauren m-a pocnit. Apoi s-a uitat în cufărul deschis.

Şi a mai scos un ţipăt.

— E adevărat! Voi nu… nu glumeaţi!

I se tăiase respiraţia.

— E-n regulă, Lauren, am liniştit-o. Nu-ţi poate face nimic. E îngheţat.

S-a apropiat şi se uita în jos la el, cu atenţie.

— E uriaş! Şi are ochii deschişi. Arată aşa de fioros!

— Închide capacul, Jordan, a spus Nicole. Repede. Am văzut destul.

— Acum ne crezi? am întrebat-o pe Lauren.

A dat din cap.

— E grozav!

Îşi scutura capul, uimită de ce văzuse.

Înainte să închid capacul am luat doi bulgări de zăpadă de pe fundul cufărului. Mustăcind, i-am aruncat unul lui Nicole.

— Ce e aşa amuzant, a întrebat Lauren suspicioasă.

— Nimic, am spus.

Am închis bine capacul şi l-am încuiat. „E închis bine, mi-am zis. Tata n-o să-şi dea seama că ne-am uitat pe ascuns la monstru.“

Am ieşit din camera obscură, închizând uşa cu grijă.

— Creatura aia e grozavă! a exclamat Lauren. Ce are tatăl vostru de gând să facă cu el?

— Nu ştim nici noi, a spus Nicole. Tata caută încă o soluţie.

Îţi ţinea mâinile la spate, ca să nu vadă Lauren bulgărul de zăpadă. Brusc, Nicole a strigat:

— Lauren! Fii pe fază!
A aruncat bulgărele către Lauren. A ratat.
Pleosc! A lovit un copac.
— Bravo, eşti tare! am strigat eu sarcastic.
Apoi am privit către copac şi am rămas cu gura căscată.
Bulgărele de zăpadă... nu s-a fărâmiţat şi n-a căzut pe pământ.
A început să *crească!*
Un strat gros de zăpadă s-a întins repede de-a lungul trunchiului şi pe crengile copacului. În câteva clipe, tot copacul era acoperit cu zăpadă!
— Uoau! a strigat Lauren. Nicole, cum ai făcut asta?
Eu şi Nicole ne uitam cu gura căscată la copacul acoperit de zăpadă.
Eram aşa de uimit, că mi-a căzut bulgărele din mână.
Am sărit înapoi când am văzut că începe să se împrăştie pe iarbă, ca o pătură albă.
Se întindea la picioarele noastre, peste alee, spre stradă.
— Oh, ce rece e, se văita Nicole sărind de pe un picior pe altul.
— E straniu! am zis eu. Sunt patruzeci de grade şi zăpada nu se topeşte! Creşte şi se întinde!
Când m-am întors, am văzut-o pe Lauren sărind şi dansând, şi ţopăind dezlănţuită.
— Zăpadă, zăpadă! cânta ea. Minunat! Zăpadă în Pasadena!
— Jordan, a zis Nicole încet. Nu e-n regulă. Trebuia să fi lăsat zăpada în peşteră. Nu e zăpadă obişnuită.
Sigur, avea dreptate. Orice peşteră în care locuieşte un teribil om de zăpadă trebuie să fie un loc neobişnuit. Dar cum am fi putut să ştim că...?
— Haideţi că facem un om de zăpadă, striga Lauren veselă.
— Nu! a avertizat-o Nicole. Nu atinge zăpada. Nu face nimic, Lauren până nu ne dăm seama ce se întâmplă.
Nu cred că Lauren a auzit-o pe sora mea. Era prea agitată. A împroşcat cu zăpadă o tufă şi tufa a îngheţat.
— Ce facem? am întrebat-o pe Nicole. Ce-o să se întâmple când vine tata acasă? O să ne omoare!
Nicole a ridicat din umeri.
— Nu ştiu.
— Dar... dar ar trebui să ştii, tu eşti *geniul!* am răbufnit eu.
— E grozav, striga Lauren chicotind. Zăpadă în Pasadena!
A luat nişte zăpadă şi a început să o arunce dintr-o mână în

alta.
— Bătaie cu bulgări! a strigat ea.
— Stai, Lauren! Chiar avem probleme aici, nu-ţi dai seama?
Lauren a aruncat bulgărele către Nicole.
Într-o clipă, zăpada s-a întins peste corpul lui Nicole, acoperind-o. Semăna acum cu un om de zăpadă!
— Nicole! am strigat alergând prin zăpadă până la ea. Nicole, eşti bine?
Am prins-o de braţ. Era înţepenit ca un ţurţure.
Nicole era îngheţată bocnă!
— Nicole? mă uitam în ochii ei acoperiţi de zăpadă. Mă auzi? Poţi să respiri, Nicole?

Capitolul 26

— O, nu! a ţipat Lauren. Ce-am făcut?

Sora mea era ca o statuie. O statuie îngheţată, acoperită de zăpadă.

— Nicole, îmi pare rău, striga Lauren. Mă auzi? Îmi pare rău.

— Hai s-o ducem înăuntru, am zis eu repede. Dacă o ducem în casă la căldură, poate se încălzeşte.

Lauren a prins-o pe Nicole de un braţ. Eu am luat-o de braţul celălalt. Am tras cu grijă corpul ei înţepenit în casă. Degetele ei de la picioare, tari ca gheaţa, au lăsat o dâră lungă prin zăpadă.

— E aşa de rece! a spus Lauren. Cum o să topim zăpada?

— S-o ducem lângă aragaz. Dacă îi dăm drumul la maximum poate că se topeşte.

Am aşezat-o în faţa aragazului. Ca să fiu sigur, am dat drumul la toate arzătoarele.

— Ar trebui să fie de ajuns, am zis eu.

O picătură de sudoare mi se prelingea pe faţă. De căldură – sau de îngrijorare?

Lauren şi cu mine priveam şi aşteptam.

Priveam şi aşteptam.

Nu mă mişcăm. Nu respiram.

Zăpada nu se topea.

— Nu merge! a spus Lauren gemând. Nu se întâmplă nimic.

Am atins braţul lui Nicole. Era îngheţată tun.

Încercam să stau calm. Dar simţeam un nod în stomac.

— Nu merge. Trebuie să găsim altceva. Altceva…

Lauren avea obrajii scăldaţi în lacrimi.

— Ce altceva? a întrebat ea cu vocea tremurândă.

— Păi… mă gândeam care ar fi cel mai cald loc. Cuptorul! am zis eu. O ţinem în faţa cuptorului.

Am dus-o pe Nicole la cuptorul din spatele garajului. Zăpada părea să cântărească o tonă. Am tras de Nicole cu toată puterea.

Am aprins focul la maximum. Lauren o ţinea pe Nicole în faţa uşii. Un val de aer fierbinte ne-a izbit pe Lauren şi pe mine, şi ne-am retras clătinându-ne.

— Dacă nici asta nu dă rezultat, n-o să meargă nimic, a zis Lauren suspinând.

Focul vuia în cuptor. Vedeam flăcările roşii reflectându-se pe

chipul îngheţat al lui Nicole.

Cu inima gata să-mi spargă pieptul, aşteptam să văd gheaţa topindu-se.

Dar nu se topea. Sora mea rămăsese ca un ţurţur de gheaţă.

— Jordan, ce ne facem? plângea Lauren.

Am dat din cap şi am încercat să mă concentrez.

— Cuptorul n-o ajută. Ce altceva e fierbinte?

Eram prea speriat ca să pot gândi limpede.

— Nu te îngrijora, Nicole, i-a spus Lauren surorii mele. O să te scoatem cumva de acolo.

Mi-am adus aminte cât de cald era omul de zăpadă când ne-a purtat în braţe prin tundra din Alaska. Erau minus zece grade, eram înconjuraţi de zăpadă, iar corpul creaturii emana căldură.

— Haide, Lauren, am ordonat eu. O ducem în camera obscură.

Cu greu am scos-o din nou pe Nicole afară şi am traversat cu ea curtea, până la camera obscură.

— Stai aici, i-am spus lui Lauren. Mă întorc mediat.

Am alergat în bucătărie. Am deschis toate dulapurile şi sertarele, căutând, agitat, un singur lucru: *trail mix.*

„Dă, Doamne, să avem *trail mix* în casă“, mă rugam.

Da! am găsit o pungă, în spatele unei cutii vechi de spaghete. Am înşfăcat-o şi am alergat înapoi în camera obscură.

Lauren privea nedumerită la punga din mâna mea.

— Ce-i aia?

— *Trail mix.*

— *Trail mix?* Jordan, nu poţi să mănânci mai târziu?

— Nu e pentru mine, e pentru el, am zis gesticulând spre cufăr.

— Ce?

Am descuiat cufărul şi am deschis capacul. Teribilul om de zăpadă stătea, ca şi înainte, încremenit în blocul lui de gheaţă.

Am luat o mână de *trail mix* şi i-am fluturat-o prin faţă.

— Trezeşte-te! l-am rugat eu. Te rog, trezeşte-te! Uite, ţi-am adus nişte *trail mix.*

— Jordan, revino-ţi! Ce faci? a ţipat Lauren.

— Nu ştiu nici o altă cale s-o salvez pe Nicole! am strigat eu.

Mâna îmi tremura, în timp ce agitam cu frenezie punga deasupra omului de zăpadă.

— Haide, ştii cât de mult îţi place. Trezeşte-te! Te rog, trezeşte-te! Ieşi de acolo şi ajută-ne!

M-am aplecat deasupra monstrului privind fix în ochii lui,

aşteptând să clipească, să dea un semn de viaţă.

Dar ochii nu i se mişcau. Creatura părea că priveşte fix prin blocul de gheaţă.

Nu am renunţat.

— Mmmmmmm, ce bun eee! am ridicat vocea, înnebunit.

— *Trail mix.* Ce buuun e! Am aruncat în gură câteva stafide şi am început să mestec. Mmmm, delicios! Ce bun, ce gustos! Haide, vino să iei şi tu!

— Nu se mişcă, a zis Lauren suspinând. Renunţă, Jordan, nu merge.

Capitolul 27

Am tresărit la auzul unui sunet moale. O trosnitură uşoară.

M-am uitat în jos, la blocul de gheaţă. Se mişcase monstrul?

Nu. Acum era linişte. Ochii negri ai omului de zăpadă străluceau ficşi, fără nici o expresie.

Poate doar mi se păruse că am auzit ceva.

„Lauren are dreptate, mi-am zis cu tristeţe. Planul meu nu merge.”

Nimic nu mergea.

Am atins uşor braţul îngheţat al surorii mele.

„Poate când vine tata acasă o să se gândească el la ceva, poate o să găsească el vreo soluţie să o salveze.

— Ce ne faceeeem? plângea Lauren.

Nu era de nici un ajutor.

Trosc!

Am auzit din nou – de data asta mai tare.

Apoi: *Trooooscc!*

O crăpătură lungă a apărut de-a lungul gheţii.

Teribilul om de zăpadă a gemut.

Lauren a sărit în spate, ţipând:

— E viu!

Gheaţa s-a spart. Monstrul cel blănos s-a ridicat încet, mormăind.

Lauren a început să ţipe speriată. Se lipise de perete.

— Ce are de gând să facă?

— Şşşt!

Monstrul şi-a scuturat cioburile de gheaţă de pe umeri. A ieşit din cufăr. A scos un răget lung.

— Jordan, ai grijă! a strigat Lauren.

Monstrul a pornit înspre mine. Mi-a sărit inima din piept. Mă gândeam să mă dau la o parte din calea lui… sau să fug. *Dar* nu puteam. Trebuia să rămân să o ajut pe Nicole.

— Mmrrr!

Omul de zăpadă şi-a întins laba uriaşă spre mine.

Lauren a mai scos un ţipăt ascuţit.

Am sărit înapoi. Ce avea monstrul de gând să facă?

— Mmrrr, a făcut el din nou, venind spre mine.

— Hai să ieşim de aici! a strigat Lauren. O să te rănească.

Voiam să fug. Dar Nicole…

Monstrul şi-a întins din nou laba spre mine şi mi-a înşfăcat punga cu *trail mix.*

Deodată, mi-am dat seama că asta era tot ce voia. Încerca să ia punga.

Şi-a vărsat conţinutul pungii în gură, înfulecând zgomotos. Apoi a aruncat punga.

Lauren stătea cu spatele lipit de perete, într-un colţ al camerei obscure.

— Fă-l să intre la loc în cufăr!

— Aiurezi? Cum aş putea să fac asta?

Omul de zăpadă a pornit gemând şi clătinându-se. Podeaua tremura sub paşii lui grei. S-a oprit în faţa lui Nicole.

I-a încolăcit trupul îngheţat cu braţele lui puternice şi a strâns-o.

— Opreşte-l! a ţipat Lauren. O s-o strivească!

Capitolul 28

Nu mă puteam mişca. Priveam îngrozit.

Creatura o ridicase pe Nicole şi o strângea în braţe.

— Opreşte-te! am strigat cele din urmă, înecându-mă. Îi faci rău!

Fără să mă gândesc la pericol, m-am aruncat asupra lui. L-am prins cu amândouă mâinile de braţele acoperite cu blană, încercând să-l fac să o lase jos pe sora mea.

Gemând furios m-a împins la o parte.

Împleticindu-mă, am căzut peste Lauren.

Când m-am întors, monstrul o strângea pe Nicole.

Lauren a arătat în jos.

— Jordan, uite!

Privind în jos, am văzut o mică baltă la picioarele lui Nicole. Apa se scursese de pe ea. Cum ajungea pe podea, se evapora. Dispărea.

Mi s-a părut mie sau Nicole îşi mişca degetele de la picioare?

Da!

M-am apropiat mai tare, să-i văd chipul. O pată roz i-a apărut pe obraz.

Da!

Bucăţi de zăpadă îi cădeau de pe corp pe podea, cu o bufnitură, apoi se topeau şi se evaporau.

M-am întors către Lauren.

— Merge! am strigat fericit. O dezgheaţă!

Un zâmbet tremurând a apărut pe chipul îngrijorat al lui Lauren.

Câteva secunde mai târziu, omul de zăpadă i-a dat drumul lui Nicole. Zăpada şi gheaţa se topiseră şi dispăruseră. Monstrul a scos un sunet de satisfacţie şi s-a retras.

Nicole îşi mişca braţele cu greu. Îşi freca faţa, ca şi cum s-ar fi trezit din somn.

— Nicole! am strigat prinzând-o de umeri.

Era caldă! Umerii ei erau calzi.

— Te simţi bine?

Şi-a scuturat capul confuză.

— Ce s-a întâmplat?

Lauren a alergat la Nicole şi a luat-o în braţe.

— Ai fost îngheţată! Exact ca omul de zăpadă! Dar, slavă

Domnului, eşti bine acum.
Când m-am întors, l-am văzut pe omul de zăpadă privindu-ne.
— Mulţumesc, i-am strigat.
Nu ştiu dacă m-a înţeles. A scos un geamăt.
— Haideţi să ieşim de aici, a spus Lauren. E aşa de frig!
— Poate la soare o să te încălzeşti, am zis eu.
Am deschis uşa camerei obscure. Soarele strălucea. Aerul era încins. Dar toată curtea era plină de zăpadă.
— Of, am uitat de asta, a murmurat Lauren.
— Hei! am strigat când l-am văzut pe omul de zăpadă sărind afară. Fuge! am ţipat eu.
— Ne *omoară* tata, a strigat Nicole.
Toţi trei am început să strigăm după monstru.
Ignorându-ne strigătele, a luat-o la fugă prin curtea plină de zăpadă, picioarele lui grele lovind pământul cu zgomot. Ochii lui negri s-au îngustat când a văzut copacul acoperit cu zăpadă. A mers la copac, şi-a pus braţele în jurul lui şi l-a strâns tare, aşa cum o strânsese pe Nicole.
Priveam zăpada topindu-se. Pătura albă se retrăgea, devenind din ce în ce mai mică, până când copacul a apărut din nou verde şi auriu în lumina soarelui.
— Ura! am strigat eu.
Dar creatura uriaşă mai avea surprize pentru noi.
Cu un răget puternic s-a aruncat pe pământul acoperit cu zăpadă. Sub privirile noastre uimite, a început să se tăvălească prin zăpadă.
Aceasta se prindea de blana lui şi dispărea acolo unde se tăvălise monstrul.
În scurt timp, creatura ajunsese să se tăvălească pe iarbă.
A sărit în picioare. A deschis larg ochii şi a scos un strigăt, ca de durere.
— Ce e cu el? a întrebat Lauren.
Teribilul om de zăpadă privea în jur uluit la iarbă, la palmieri. Apoi şi-a ridicat ochii către soarele arzător.
Şi-a pus labele în capul acoperit cu blană şi a scos un urlet de teroare.
Pentru o clipă a părut confuz. Speriat. Apoi a scos un răget puternic şi a luat-o la fugă spre stradă.
Paşii lui grei răsunau pe asfalt.
Am fugit după el.
— Stai! Vino înapoi!
A traversat curtea, dar nu s-a oprit.

Am renunţat. Nu aveam cum să-l prind.

Nicole şi Lauren m-au ajuns din urmă.

— Unde se duce? a întrebat Nicole.

— De unde să ştiu eu? am răbufnit, gâfâind.

— Cred că vrea să caute un loc rece, a spus Lauren.

Şi Nicole se gândea la acelaşi lucru.

— Probabil. Probabil că moare de cald. Pasadena nu e locul potrivit pentru un om de zăpadă.

— Probabil o să găsească o peşteră în munţi, am zis eu. E mai rece acolo. Sper doar că o să găsească cumva *trail mix.*

Mergeam agale înapoi spre curtea noastră. Era din nou verde. Şi caldă. Ştiam că şi eu, şi Nicole aveam un singur cuvânt în minte: T-A-T-A.

Tata ne spusese să nu ne atingem de cufăr. Nu l-am ascultat.

Acum, omul de zăpadă dispăruse. Marea descoperire a lui tata. Şansa lui să devină faimos.

Dispăruse. Dispăruse cu totul.

Era numai vina noastră.

— Cel puţin are fotografiile, am zis eu moale. Chiar şi fotografiile o să uimească pe toată lumea.

— Aşa e, a zis Nicole muşcându-şi buza de jos îngrijorată.

Ne-am dus înapoi în camera obscură, să închidem cufărul. Am aruncat o privire înăuntru. Mai erau acolo doi bulgări de zăpadă magici.

— Bulgării ăştia sunt periculoşi, m-a avertizat Nicole. Ar fi bine să scăpăm de ei.

— Eu nu pun mâna pe ei, a spus Lauren trăgându-se înapoi.

— Ai dreptate, i-am spus surorii mele. Ar trebui să-i ascundem undeva. E prea periculos să-i ţinem pe aici.

Nicole a fugit în casă şi s-a întors cu o pungă de gunoi foarte rezistentă.

— Repede, bagă-i aici.

Am luat cu grijă fiecare bulgăre de zăpadă şi l-am aruncat în sac. Am răsucit apoi gura sacului şi am înnodat-o strâns.

— Acum ce facem? a întrebat Lauren.

— Ar trebui aruncaţi în cosmos, a zis Nicole. Dacă pune cineva mâna pe ei şi începe să răspândească zăpadă pe aici, am încurcat-o. Avem nevoie de omul de zăpadă s-o topească, şi el a dispărut.

— Pasadena s-ar putea transforma într-o staţiune de schi, am glumit eu. Am putea patina la piscina lui Kyle şi a Karei.

M-a trecut un fior. Nu voiam să mă gândesc la Kyle şi la Kara.

Nu voiam să mă gândesc la zăpadă.

— Ar trebui să îngropăm bulgării, le-am spus eu. Dar unde?

— Nu în curtea *mea,* a protestat Lauren.

Nu voiam să-i îngropăm nici în curtea noastră. Cine ştie ce se putea întâmpla cu ei acolo. Dacă se răspândea zăpadă pe sub pământ? Dacă ieşea zăpadă printre firele de iarbă?

Am ieşit din camera obscură şi am început să căutăm un loc potrivit unde să îngropăm bulgării.

— Ce ziceţi de terenul viran? a sugerat Nicole.

Peste stradă, chiar vizavi de casa fraţilor Miller era un teren viran. Nu era nimic acolo, decât grămezi de nisip şi câteva sticle goale.

— E perfect, am zis eu. Nimeni n-o să găsească bulgării acolo.

Nicole a fugit în garaj şi a adus de acolo o lopată. Am traversat strada, privind în jurul nostru să ne asigurăm că nu ne vede nimeni.

— Liber, am zis.

Am luat lopata şi am săpat o groapă adâncă în nisip. Mi-a luat mai mult timp decât mă aşteptam. Nisipul cădea imediat la loc, astupând tot.

În cele din urmă, am reuşit să sap o groapă suficient de adâncă. Nicole a aruncat punga în groapă.

— Rămas-bun, bulgări, a spus ea. Rămas-bun, Alaska.

Am acoperit groapa la loc cu nisip, iar Lauren l-a netezit astfel încât să nu se vadă că cineva săpase acolo.

— Off, am oftat eu ştergându-mi sudoarea de pe faţă. Bine că s-a terminat. Haideţi înăuntru, să ne răcorim.

Am pus lopata la locul ei. Apoi toţi trei ne-am luat nişte suc de mere rece şi ne-am prăbuşit pe canapea, în faţa televizorului.

După scurt timp, am auzit maşina lui tata parcând pe alee.

— Ups, a zis Lauren. Ar fi mai bine să mă duc acasă. Ne vedem mai târziu, a spus ea, grăbindu-se să ajungă la uşa din spate. Noroc!

Am auzit uşa închizându-se după ea.

M-am uitat la Nicole agitat. Oare cât de nervos o să fie tata? Găseşte o creatură rară, o aduce acasă, iar noi o lăsăm să scape. Nu e chiar aşa de grav… Sau e?

Nicole a ridicat din umeri.

— Poate dacă îi spunem *toată* povestea, o să fie bucuros că nu am păţit nimic şi n-o să se mai enerveze.

— Mda. Poate.

Uşa s-a deschis la perete.

— Bună, copii! a strigat tata. Am venit. Ce face omul nostru de zăpadă?

Ne-am luat cina devreme în seara aceea. Stăteam tăcuţi în jurul mesei.

— Mă bucur că sunteţi teferi, copii, a spus tata, pentru a cincea oară. Asta e important.

— Da, a zis Nicole, mestecând o bucată de pizza.

— Mda, am adăugat eu încet.

De obicei mănânc trei felii. În seara aceea de-abia am reuşit să mănânc una. Şi nici aia întreagă.

Bietul tata, încerca să nu se supere pentru că l-am pierdut pe omul de zăpadă, dar Nicole şi cu mine ştiam cum se simte.

Şi-a lăsat felia mâncată pe jumătate în farfurie.

— O să le spun celor de la Muzeul de Istorie Naturală că vor trebui să se mulţumească cu fotografiile.

— Oricum, sunt mai bune decât nimic, am spus eu.

— Mai bune decât nimic? a strigat Nicole. Pozele alea o să uimească întreaga lume!

Tata şi-a mai revenit.

— Aşa e. Le-am spus unor producători TV despre ele şi au fost foarte entuziasmaţi.

S-a ridicat şi şi-a dus farfuria la chiuvetă.

— Cred că o să mă duc în camera obscură şi o să developez filmul ăla chiar acum. Pozele o să mă înveselească. Adică, vor face istorie! Istorie!

Eram bucuros să văd că tata nu mai era aşa de dezamăgit. Nicole şi cu mine l-am urmat, nerăbdători să vedem pozele.

Stăteam în linişte în lumina roşie, în timp ce tata developa negativele. În cele din urmă a scos primul set de fotografii din baia chimică.

Nicole şi cu mine ne-am apropiat să vedem pozele.

— Ce? a scos tata un strigăt de uimire.

Zăpadă. Nu era decât zăpadă. Zece poze cu zăpadă.

— E ciudat, a spus el. Nu-mi amintesc să fi făcut pozele astea.

Nicole mi-a aruncat o privire suspicioasă.

Ştiam ce gândeşte.

Mi-am ridicat mâinile cu o expresie de nevinovăţie.

— Nu-i o glumă de-a mea, crede-mă!

— Ar fi bine să nu fie, Jordan, m-a avertizat tata aspru. Nu am chef de farse.

Tata s-a întors la tăvile cu substanţe chimice şi a mai developat un set.

Toţi ne uitam atenţi, în timp ce scotea pozele, cu lichidul scurgându-se de pe ele.

Tot zăpadă. Nimic altceva decât zăpadă.

— Nu poate fi adevărat! a strigat tata. Omul de zăpadă trebuia să fie *aici!* a spus el arătând spre fotografii.

A luat restul negativelor şi le-a ridicat în lumina roşie, cu mâinile tremurânde.

— Pozele cu tundra au ieşit foarte bine, a spus el. Câinii, sania, elanul, toate sunt acolo. Totul e perfect. În afară de pozele din peştera monstrului.

Cu vocea gâtuită, îşi scutura capul amărât.

— Nu înţeleg. Pur şi simplu nu înţeleg. Nici măcar o singură poză cu creatura. Nici una.

Am suspinat. Îmi părea aşa de rău de tata. Îmi părea rău de toţi trei.

Nu mai aveam nici om de zăpadă, nici poze cu el.

Era ca şi cum nu ar fi existat. Ca şi cum nimic din toată povestea asta nu s-ar fi întâmplat.

Nicole şi cu mine am plecat şi l-am lăsat pe tata să-şi continue treaba.

Am mers agale până în faţa casei. Aici Nicole a gemut şi m-a prins de mână.

— Oh, nu! Uite!

Peste stradă, pe terenul viran, fraţii Miller stăteau în genunchi şi săpau în nisip.

— Scot bulgării, am spus trăgând aer în piept.

— Nesuferiţii! Probabil că ne-au spionat în timp ce i-am îngropat.

— Trebuie să-i oprim! am strigat.

Am traversat strada în fugă.

L-am văzut pe Kyle rupând punga de gunoi şi scoţând unul din bulgări afară.

Şi-a întins braţul înapoi şi a ţintit spre Kara.

— Nu! Kyle, opreşte-te! am ţipat eu. Nu arunca! Opreşte-te, Kyle!

PLEOSC!